

Liahona

**Hjælp andre
til at fatte tro
på Kristus, s. 12**

**Fire ting vi lærer af
den hellige lund, s. 24**

Julen holder, s. 36

**For de unge: Sådan
kan I hjælpe nye
medlemmer, s. 50**

*»Taknemlighed
overskrider alt, der
sker omkring os. Den
overgår skuffelse,
modløshed og
fortvivlelse. Den
blomstrer lige så
smukt i vinterens
iskolde landskab, som
den gør i sommerens
behagelige varme.«*

Præsident Dieter F. Uchtdorf,
andenrådgiver i Det Første
Præsidentskab, »Taknemlig
i alle forhold«, *Liahona*,
maj 2014, s. 75.

12

BUDSKABER

- 4 **Budskab fra Det Første Præsidentskab: Fyld verden med Kristi kærlighed**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7 **Besøgsbudskabet: Jesu Kristi guddommelige mission: Freds Fyrste**

ARTIKLER

- 12 **Hjælp andre til at fatte tro på Kristus**
Ældste L. Tom Perry
Du kan styrke din egen tro nu og hjælpe andre til igen at få en stærk tro på Frelseren.
- 18 **Pionerer i hvert et land: Kirken i Sverige – vækst, emigration og styrke**
Inger Höglund
Til trods for hindringer fremskynder Herren sit værk i det smukke land.
- 24 **Det lærer vi af den hellige lund**
Ældste Marlin K. Jensen
Vi kan lære, hvordan vi selv sætter dybe rødder i evige sandheder ved at se på træernes vækstmønstre.
- 30 **De 500 år, der mangler: Fra Malakias til Johannes Døber**
S. Kent Brown og Richard Neitzel Holzapfel
Hvad skete der i årene mellem Det Gamle og Det Nye Testamente?

- 36 **Julen holder**
Biskop Gary E. Stevenson
Lad os anerkende, at barnet i Betlehem er den sande Forløser.

FASTE ARTIKLER

- 8 **Det tror vi på: Tiende til opbyggelse af Guds rige**
- 10 **Overvejelser: Et julemirakel**
Lindsay Alder
- 11 **Profeter i Det Gamle Testamente: Malakias**
- 40 **Sidste dages hellige røster**
- 80 **Til vi ses igen: Jeg ved, at han lever**
Ældste Melvin J. Ballard
Jesus er den opstandne Herre, og han opfordrer alle til at komme til sig.

PÅ OMSLAGET

Forsiden: Fotoillustration: Matthew Reier.
Indersiden af forsiden: Image copyright Johnér/offset.com.

44

44 Svaret på alle de svære spørgsmål

R. Val Johnson

Husk disse fem principper, hvis tvivlen begynder at snige sig ind i dit hjerte.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Hvad kan vi lære af dyr om lydighed?

48 Frelseren og nadveren

David L. Beck

»Gør dette til ihukommelse af mig«, sagde Frelseren, da han indstiftede nadveren.

50 Hvordan er det at være et helt nyt medlem?

Joshua J. Perkey

Lær hvordan du kan hjælpe nyomvendte med at tilpasse sig til at være medlem af Kirken.

54 Spørgsmål og svar

Hvad bør jeg gøre, når jeg bliver drillet i skolen for at følge Kirkens standarder?

56 Fra missionsmarken: Der er ikke brug for engle

Jeniann Jensen Nielsen

57 Plakat: Gør plads

58 Hvor er jeg? Sådan finder og udvikler du dine åndelige gaver og talenter

Ældste Mervyn B. Arnold

Hvad skulle min onkel mon bruge et gammelt stykke metal til?

62 Sådan forbereder vi os til det andet komme

Ældste Dallin H. Oaks

Hvad ville I gøre, hvis I vidste, at I skulle møde Herren i morgen?

63 Min julegave

Dustin Ward

Selvom jeg var blevet døbt, da jeg var 8 år, havde jeg aldrig været i kirke – indtil noget ændrede mit liv for altid.

64 Klar til at gå fremad

Richard M. Romney og Mickey Shimomiya

Syv 12-årige fortæller om, hvordan det er at rykke op fra Primary til Unge Mænd eller Unge Piger.

74

67 Særlige vidner: Døde og opstod Jesus virkelig?

Ældste D. Todd Christofferson

68 Få Primary hjem: Vi husker og tilbyder vor Frelser, Jesus Kristus

Erin Sanderson og Jean Bingham

70 Yancy

Ældste Brent H. Nielson

Havde vores hest bare været lydige, kunne den have levet lykkeligt.

71 Vores side

72 Venner over hele verden: Jeg hedder Minna og kommer fra Sverige

Amie Jane Leavitt

74 Den første jul

Jenn Wilks

Husk Jesu fødsel, når I opfører dette skuespil.

76 Se indeni!

Sophia C.

77 Skikkelser i Det Gamle Testamente: David og Goliat

78 Til mindre børn: Lidt jul hver dag

Kate Strongin

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Lisa C. López

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson
Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M.
Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Kevin C. Banks,
Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gyi,
Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalings: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiensk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

December 2014 Vol. 163 No. 12. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to forslag:*

»Det kan være en udfordring at tilslutte sig Kirken: Nyomvendte fortællere«, s. 50. Overvej at lade familien drøfte de nyomvendtes historie, som de fortæller andre medlemmer om i denne artikel. I kan også læse listen over de 10 udfordringer, som nyomvendte møder (den er inkluderet i artiklen). Find som familie et nyt medlem i jeres menighed eller medlemmer, som er begyndt at vende tilbage til aktivitet i Kirken. Arbejd sammen om at lægge en plan for at blive venner med disse medlemmer og støt dem i deres bestræbelser på at tilpasse sig socialt og kulturelt og vokse åndeligt.

»Vi husker og tilbeder vor Frelser, Jesus Kristus«, s. 68, og »Den første jul«, s. 74. Fejr Frelserens fødsel med et af de mange forslag til juleaktiviteter i dette nummer. I kan fx klippe kasserne ud på side 69 og som familie beslutte, hvordan I vil vise jeres kærlighed til Frelseren i denne juletid og hele året rundt. I kan også overveje at bruge manuskriptet på side 74 og sammen opføre et skuespil om Jesu fødsel. Begge disse aktiviteter kan hjælpe jeres børn til at lære at tænke på Frelseren ved juletid.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Det andet komme, 62

Det Gamle Testamente,
11, 30

Død, 40

Familie, 10, 40, 42

Frafald, 30

Fred, 7

Genoprettelse, 24

Jesu Kristus, 4, 7, 12, 36,
48, 57, 67, 68, 74, 80

Jul, 4, 10, 36, 40, 42, 43,
57, 64, 74, 76, 78

Konvertering, 42, 50, 64

Kærlighed, 4, 40, 50

Lydighed, 30, 54, 70

Missionering, 12, 18, 50,
56, 76

Modgang, 24, 54

Nadver, 48

Opstandelsen, 67

Pionerer, 18

Skrifterne, 30

Sverige, 18, 72

Taknemlighed, 10

Tiende, 8

Tjeneste, 4, 10, 12, 41, 43,
56, 78

Tro, 12, 24, 44, 80

Tvivl, 44

Venskab, 50

Vidnesbyrd, 44

Åndelige gaver, 58

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

FYLD VERDEN MED KRISTI KÆRLIGHED

Når vi tænker på julen, tænker vi ofte på de gaver, vi giver og modtager. Gaver kan være en del af en skattet tradition, men de kan også forklejne højtidens enkle værdighed og flytte vores fokus fra at fejre Frelserens fødsel på en meningsfuld måde.

Jeg ved af personlig erfaring, at det mest mindeværdige ved julen kan være det mest beskedne. Målt efter nutidens målestok var gaverne i min barndom afgjort beskedne. Nogle gange fik jeg en lappet skjorte eller et par handsker eller sokker. Jeg husker særligt en jul, hvor min bror gav mig en trækniv, som han selv havde udskåret.

Det kræver ikke dyre julegaver at give julen indhold. Det får mig til at tænke på en historie, som ældste Glen L. Rudd, der tjente som medlem af De Halvfjerds fra 1987 til 1992, fortalte. En dag inden jul for nogle år siden, mens han stod for driften af biskoppernes forrådshus, fik han nys fra en kirkeleder om en trængende familie, der for nylig var flyttet til byen. Da han tog hen for at besøge dem i deres lille lejlighed, fandt han en enlig mor med fire børn under 10 år.

Familiens nød var så stor, at moderen hverken havde råd til at købe godter eller gaver til sine børn den jul – end-sige et juletræ. Bror Rudd talte med familien og fandt ud af, at de små piger inderligt ønskede sig en dukke eller et tøjdyr. Da han spurgte den seksårige dreng om, hvad han ønskede sig, svarede den sultne lille dreng: »Jeg ønsker mig en tallerkenfuld havregrød.«

Bror Rudd lovede den lille dreng havregryn og måske lidt mere. Så tog han hen til biskoppernes forrådshus og samlede mad og andre fornødenheder sammen for at imødekomme familiens umiddelbare behov.

Selv samme morgen havde en gavmild sidste dages hellig givet ham 50 dollars »til en i nød.« Bror Rudd hankede op i tre af sine egne børn og tog dem med ud at julehandle for at bruge den donation – de valgte legetøj til de trængende børn.

Efter de havde fyldt bilen med mad, tøj, gaver, et juletræ og lidt julepynt, kørte familien Rudd hen til den trængende familie. Der hjalp de moderen og børnene med at sætte juletræet op. Så lagde de gaver under træet og overrakte den lille dreng en stor pakke havregryn.

Moderen græd og børnene jublede, og så sang de alle sammen en julesang. Da familien Rudd samledes omkring middagsbordet den aften, takkede de for, at de havde været i stand til at sprede juleglæde i en anden familie og sørge for, at en lille dreng fik en tallerkenfuld havregrød.¹

Julen og ånden ved at give

Tænk på den beskedne og alligevel værdige måde, som vor himmelske Fader valgte at hædre sin Søns fødsel på. Den hellige nat viste englenerne sig ikke for de fornemme, men for hyrder. Jesusbarnet blev ikke født på en herregård, men i en stald. Han blev ikke svøbt i silke, men i klude.

af synd, tilbyder han håb, tilgivelse og forløsning.

Dersom Frelseren var iblandt os i dag, ville vi finde ham, hvor han altid var – i færd med at tjene de sagtmødige, de udstødte, de ydmyge, de plagede og de fattige i ånden. Må vi i denne juletid og alle årets øvrige dage begave ham ved at elske, som han gjorde. Må vi erindre den ydmyge værdighed, der kendetegnede hans fødsel, gaver og liv. Og må vi gennem enkle, venlige, næstekærlige og medfølelse handlinger fylde jorden med hans kærligheds lys og helbredende kraft. ■

NOTER

1. Se Glen L. Rudd, *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930*, 1995, s. 352-353; se også Glen L. Rudd, »A Bowl of Oatmeal«, *Church News*, 2. dec. 2006, s. 16.

Beskedenheden ved den første jul afspejlede Frelserens liv. Selvom han havde skabt jorden, vandret i riger af majestætisk herlighed og glans og var Faderens højre hånd, kom han til jorden som et hjælpeløst barn. Hans liv var et forbillede på beskeden, ædel fornemhed, og han færdedes blandt de fattige, de syge, de udstødte og de tungt bebyrdede.

Selvom han var konge, kerede han sig ikke om menneskers ære eller rigdom. Hans liv, hans ord og hans daglige færden var bevis og vidne om enkel, men grundlæggende værdighed.

Jesus Kristus, som med fuldkommenhed vidste, hvordan man giver, viste os, hvordan man giver. De, hvis hjerte er tynget af ensomhed og sorg,

giver han medfølelse og trøst. De, hvis legeme og sind er ramt af sygdom og lidelse, giver han kærlighed og helbredelse. De, hvis sjæl er tynget

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Præsident Uchtdorf siger, at vi bør følge Frelserens eksempel på at give. Overvej at bede dem, I besøger, om at sætte ord på en gave, Frelseren har givet dem, og drøfte, hvordan de kan bruge denne gave til at tjene andre. Hvis et medlem fx er velsignet med musikalsk træning, kan vedkommende fx synge for naboerne. I kan tilbyde at knæle ned i bøn med dem, I besøger, og bede om inspiration til, hvilke gaver der skal deles, og hvordan og med hvem. Følg op på den inspiration, I modtager.

Der er forslag til undervisning af børn og unge i dette budskab på side 6.

UNGE

Lær af andres erfaring

Præsident Uchtdorf taler af personlig erfaring, når han siger, at »det mest mindeværdige ved julen kan være det mest beskedne.« Vi kan lære så meget af den ældre generation. Mange voksne har gennemlevet krige, kæmpet med arbejdsløshed, sygdom og andre prøvelser. Indbyd ældre

medlemmer af jeres menighed eller gren til at fortælle om deres mest meningsfulde jul. I kan eventuelt skrive deres historie ned. Prøv at lære af deres eksempel ved denne jul at fokusere mere på at yde oprigtig tjeneste og mindes Frelseren.

BØRN

Gaver fra Jesus Kristus

Nogle mennesker bruger et juletræ til at fejre Jesu Kristi fødsel. Sommetider lægger folk gaver til andre under træet. Hvilke gaver har Frelseren givet dig? Læs hvert skriftsted nedenfor og farv gaven. Vi kan også give Jesus gaver ved at finde måder at hjælpe andre på.

BESØGSBUDSKABET

Studér bønsumt dette materiale for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af Frelserens liv og rolle øge jeres tro på ham og velsigne dem, som I våger over som besøgs lærere? Få yderligere oplysninger ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige mission: Freds Fyrste

Dette er en serie af besøgsbudskaber, der omhandler forskellige aspekter af Frelserens mission.

»Frelseren er kilden til sand fred,« har ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum engang sagt. »Frelserens forsoning og nåde kan trods alle livets trængsler belønne den retfærdige med personlig fred.«¹ En forståelse af, at Jesus Kristus er Freds Fyrsten kan hjælpe os til at finde indre fred og større tro på ham.

Jesus Kristus sagde: »Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33). Linda S. Reeves, andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, har båret vidnesbyrd om dette: »Herren har været mig nådig og gjort mine byrder lette.

Han har hjulpet mig til at føle en stor fred.«²

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Det ideelle fredfyldte sted findes inden for vores eget hjemms vægge, hvor vi har gjort alt, hvad vi kan, for at gøre Herren Jesus Kristus til midtpunktet.«³

Yderligere skriftsteder

Es 9:5; Luk 2:14; Joh 14:27; 1 Ne 13:37; L&P 59:23

NOTER

1. Quentin L. Cook, »Personlig fred: Belønningen for retfærdigheden«, *Liahona*, maj 2013, s. 35.
2. Linda S. Reeves, »Gør krav på velsignelserne ved jeres pagter«, *Liahona*, nov. 2013, s. 120.
3. Richard G. Scott, »Et fredfyldt hjem«, *Liahona*, maj 2013, s. 29.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra skrifterne

Esajas profeterede om Jesu Kristi, Fredsfyrstens, fødsel (se Es 9:5). I Amerika forudsagde lamanitten Samuel, hvilke tegn der ville ledsage Kristi fødsel 5 år senere (se Hel 14:3, 5). Da dagen for profetien nærmere sig, truede ikke-troende med at henrette alle de kristne, hvis tegnene ikke viste sig. Profeten Nefi anræbte indtrængende »Herren hele den dag; og se, Herrens røst kom til ham og sagde: ... I morgen kommer jeg til verden« (3 Ne 1:12-13). Tegnene viste sig og med Kristi fødsel »begyndte folket igen at få fred i landet« (v. 23).

I Betlehem fødte Maria »sin søn, den førstefødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, for der var ikke plads til dem i herberget« (Luk 2:7).

Overvej følgende

På hvilke måder bringer Frelseren fred i jeres liv?

TIENDE TIL OPBYGGELSE AF GUDS RIGE

Vi tror på at give en tiendedel af vores indtægt til Herren til opbyggelse af hans rige. Tiendeloven fordrer, at vi ofrer nogle af vore materielle goder for at kunne nyde større åndelige velsignelser.

Princippet om tiende har været gældende, siden evangeliet første gang blev forkyndt på jorden. Abraham betalte fx tiende til højpræsten Melkisedek (se 1 Mos 14:18-20). Herren befalede Moses at lære folket om tiende (se 3 Mos 27:30-34). Da Frelseren på et senere tidspunkt besøgte nefitterne, gav han dem tiendeloven (se 3 Ne 24). Og i vor tid har

han gengivet denne befaling gennem profeten Joseph Smith (se L&P 119).

For at opfylde den befaling giver vi en tiendedel af vores indtægt til Herren gennem lokale præstedømmeledere. Midlerne overføres til Kirkens hovedsæde, hvor et råd bestående af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd afgør, hvordan de hellige midler skal anvendes (se L&P 120).

Tiende gør Kirken i stand til at bygge og vedligeholde templer og kirkebygninger, finansiere seminar og institut, fremstille materialer til Kirkens

medlemmer og understøtte missionering, tempeltjeneste og slægtshistorisk arbejde.

Vi tror på frivillig betaling af tiende, »for Gud elsker en glad giver« (2 Kor 9:7). Tiende er en måde, hvorpå vi kan opbygge Guds rige og vise vor himmelske Fader taknemlighed, fordi han velsigner os med alt, vi har. Og tiende fører flere velsignelser med sig. Som Malakias sagde: »Bring hele jeres tiende til forrådsammeret, så der kan være føde i mit hus. Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer, siger Hærskarers Herre« (Mal 3:10). Åndelige og timelige velsignelser kommer til alle, som betaler en ærlig tiende, omend beløbet måtte være småt. ■

For yderligere information henvises til 1 Mos 28:20-22; Mal 3:8-11 og kapitel 12 i Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow, 2012.

VELSIGNELSER VED AT BETALE TIENDE

»Tiende fremmer og prøver vores tro. Ved at ofre det, som vi tror, vi har brug for eller ønsker os for Herren, lærer vi at sætte vores

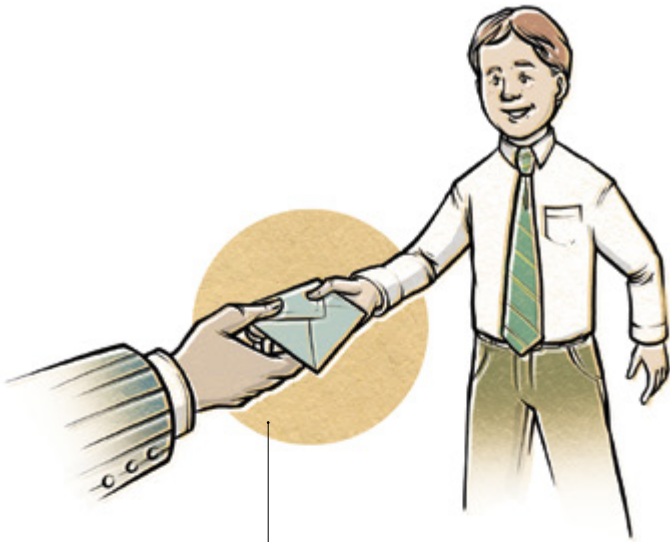
lid til ham. Vores tro på ham gør det muligt at holde tempelpagter og modtage evige velsignelser i templet ...

Tiende lærer os også at styre vores begær efter og lidenskab for det, der hører verden til. Tiendebetaling tilskynder os til at være ærlige i vores omgang med vore medmennesker. Vi lærer at stole på, at det, som vi gennem Herrens nåde og vores egen flid er blevet givet, er tilstrækkeligt til at dække vores behov ...

De, som trofast og ærligt efterlever tiendeloven, lover Herren

utallige velsignelser. Nogle af disse velsignelser er timelige, akkurat som tiende er timelig. Men lig andre udvortes, fysiske ordinancer som dåb og nadveren kræver befalingen om at betale tiende timelige ofre, som i sidste instans baner vejen for store åndelige velsignelser.

Se ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »Tiende, en prøve på tro, som medfører evige velsignelser«, *Liahona*, nov. 2002, s. 26-27.

Tiende og andre bidrag gives til Herren gennem et medlem af dit biskopråd eller grenspræsidentskab.

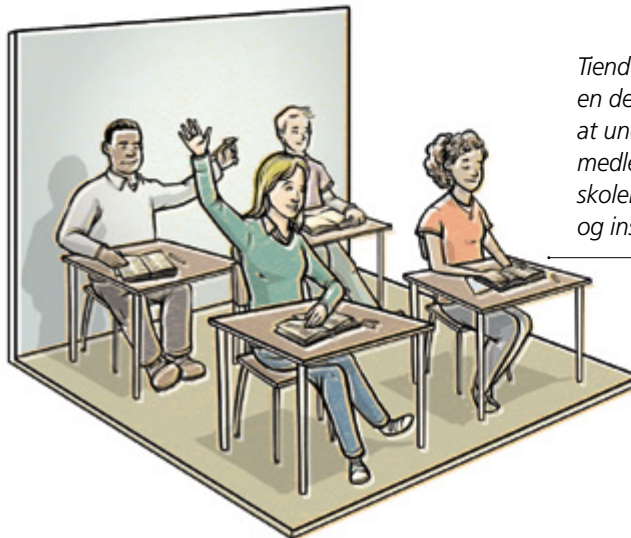

Tiendemidlerne dækker omkostningerne ved at bygge og vedligeholde templer og kirkebygninger.

Tiendemidlerne dækker omkostningerne for at oversætte og udgive skrifter og undervisningsmaterialer.

Tiendemidlerne overføres fra menigheder og grene til Kirkens hovedsæde, hvor et råd, der bl.a. inkluderer Det Første Præsidentskab afgør, hvordan de hellige midler skal anvendes.

Tiendemidlerne dækker en del af udgiften for at undervise unge medlemmer på Kirkens skoler og i seminar og institut.

ET JULEMIRAKEL

Lindsay Alder

*Hans hjerte banker stadig. Ikke så godt som det gjorde inden hjerteanfaldet.
Men det banker stadig.*

I aften føles mit hjerte varmt. Ganske vist knust, forslået og sønderrevet. Men vidunderligt varmt. Jeg føler en intens taknemlighed – en taknemlighed så dyb og omfattende, at det er som om, der har åbnet sig et nyt rum i min sjæl, en så tilfredsstillende og personlig taknemlighed, at den ikke kan holde op med at løbe ned ad mine kinder som tyste tårer. Min mand trækker vejret. Jeg kan høre hans dybe og bløde vejrtrækning.

Det er kun et par uger siden, at jeg kravlede op i hans hospitalsseng og

fandt et sted mellem alle ledningerne på hans bryst, hvor jeg kunne hvile mit hoved og ignorerede, at det barn, vi venter os, sparkede blidt. At høre hans hjerteslag i mit øre er en oplevelse, der har brændt sig ind i min erindring for evigt.

Hans hjerte banker stadig. Ikke så godt som det gjorde inden hjerteanfaldet. Men det banker stadig.

De varme julelys, der er hængt op i rummet, gør mig veltilpas på mere end en måde. Deres bløde skær skaber en behagelig atmosfære, men

den virkelige hygge ligger i at vide, at rigtige venner var villige til at droppe deres egne planer for lillejuleaften for at udsmykke Brians rum, da han blev flyttet fra intensivafdelingen. Det meterhøje juletræ står i vinduet som et symbol på deres kærlighed.

Hvordan skal jeg takke vore venner? Mon de nogensinde vil vide, hvor stor en hjælp de var, og hvor taknemlig jeg er? Mens mine tanker kun drejede sig om min mand, tog de sig kærligt af mine børn, gjorde mit hus rent, fyldte mit køleskab, vaskede vores tøj, pakkede vore julegaver ind og viste mig så meget kærlighed gennem kram, mad, gavekort, kontanter, opkald, sms'er, e-mail, kanelduftende grankogler og en kuffert fuld af julepynt. De græd med mig, og de bad og fastede. I alt dette gav de mig den dyrebareste gave, de kunne, nemlig deres tid. Hvor jeg dog elsker dem alle sammen!

Jeg tror, jeg sover godt i nat, for jeg er svøbt ind i en tilsyneladende endeløs taknemlighed for dem alle.

Men mest af alt er jeg Herren taknemlig for min mands liv – hans dybe vejrtrækning, hans bankende hjerte og hans levende legeme og sjæl. Hans liv er mit julemirakel. ■

Forfatteren bor i North Carolina i USA.

MALAKIAS

»[Jesus] befalede dem, at de skulle skrive de ord, som Faderen havde givet til Malakias«
(3 Ne 24:1).

Med sit hebraiske navn betyder »mit sendebud«, og jeg bragte Herrens ord til Israel.¹ På min tid, ca. 450 år f.Kr.² var mange af jøderne blevet mismodige og levede ikke læn- gere retskaffent. Herren revsede dem gennem mine ord og belæringer.³

De jødiske præster fra Levis stamme udførte normalt hengivent ordinancerne, men levitterne ringe- agtede Herren på min tid. De var utaknemlige, nægtede at ære Gud og ofrede uren føde og halte dyr.⁴ De havde brudt den præstedømmepagt, Gud havde indgået med Levi.

Det var ikke kun præ- sterne, men hele folket, der var vejet fra Herrens veje. De giftede sig uden for pagten, skilte sig af med deres ungdoms hustruer og nægtede at betale deres tiende og offerydelse.⁵

Men selv om Herren talte imod denne vanhellige vandel, var han villig til at tilgive, for han elskede sit

folk: »Vend om til mig, så vil jeg vende om til jer.«⁶ En måde at vende sig til Herren på var ved at bringe hele sin tiende til forråds-kammeret.⁷

Folket sagde beklagende, at det var »nytteløst at tjene Gud«, når det gik de ugudelige godt.⁸ Jeg lærte dem dog, at navnene på dem, der frygter Herren »og agter hans navn«, bliver skrevet i en bog, for at Herren skal erindre dem.⁹

Jeg profeterede også om Herrens andet komme, om at alle, der handler

ugudeligt, skal brænde til strå, men for dem, der frygter Herren, »skal retfærdighedens sol stråle frem, under dens vinger er der helbredelse.«¹⁰

Jeg profeterede om, at inden Herrens andet komme ville profeten Elias komme og gengive de præste- dømmenøgler, som kan vende »fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre.«¹¹

I min forkyndelse ser vi, at Herren husker sit folk og holder sine løfter til sine trofaste børn. Han ønsker, at vi udviser tro på disse løfter ved at omvende os og komme til ham.¹² ■

NOTER

1. Mal 1:1
2. Se Guide til Skrifterne, »Malakias«, s. 122.
3. Se *Det Gamle Testamente, elevhæfte*, 2003, s. 194-195
4. Se Mal 1:2, 6-14; se også *Det Gamle Testamente, lærerens hæfte, Religion 301-302*, 1987, s. 357-358.
5. Se Mal 2:11, 14-16; 3:8.
6. Mal 3:7.
7. Mal 3:10; se også LeGrand Richards, »The Second Coming of Christ«, *Ensign*, maj 1978, s. 75.
8. Mal 3:14-15.
9. Mal 3:16.
10. Mal 3:19-20.
11. Mal 3:23-24; se også L&P 110.
12. Se *Old Testament Teacher Resource Manual*, 2003, s. 215.

Ældste
L. Tom Perry
De Tolv Apostles
Kvorum

HJÆLP ANDRE TIL AT FATTE tro på Kristus

Jeg udfordrer jer til at bistå vor himmelske Faders børn med at vende tilbage til deres kristne tro og til det stærke, religiøse fundament, som er så nødvendigt for at kunne nyde fred i sindet og sand lykke.

Pave Benedikt XVI beklagede svækkelsen af de kristne kirker i Europa, Australien og USA og sagde: »Der er ikke længere tegn på et behov for Gud, endnu mindre for Kristus. De såkaldte traditionelle kirker ser ud til at være ved at dø.«¹

Vi har bevæget os væk fra traditionel gudsdyrkelse. Nogle mennesker siger, at de er åndelige, snarere end religiøse. Hvis en lære passer ind i deres livsstil, accepterer de den, og den bliver en del af deres tro. Hvis den ikke gør, udvikler de deres egen menneskeskabte tro. Tro og åndelighed anses nu for at være forbrugsprodukter. Materialisme har taget over og erstattet Gud.

Vi må løfte vores røst som modstykke til disse farlige tendenser, som er udtænkt for at ødelægge menneskeheden tro. I Mormons Bog advares vi igen og igen mod at erstatte vores tillid til Gud med det, der ikke varer ved. Mormon sagde i forbindelse med, at han beskrev en tid, hvor mange nefitter faldt fra troen: »De blev stolte, for de var indbildske i hjertet på grund af deres overordentlig store rigdomme, derfor blev de rige i deres egne øjne og ville ikke give agt på [profeternes] ord om at vandre retsindigt for Gud« (Alma 45:24).

Det bedst beskrevne faktum i hele historien er beretningen om vor Herre og Frelsers mission på jorden.

Ofre blev indstiftet på jorden som en ordinance i evangeliet, som skulle praktiseres og udføres ved præstedømmets myndighed og være et sindbillede på Menneskesønnens kommende offer, hvor han ville give sit liv for verdens synder.

Når I ser den kristne tro svækkes i samfundet, må I blive endnu mere sikre og faste i jeres egen tro. Helaman sagde: »Husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den uendelig jammers kløft på grund af den klippe, som I er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis

de bygger derpå, ikke kan falde« (Hel 5:12).

Nefi mindede os om følgende:

»Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder ... [og] det liv, som er i Kristus ...

For den rette vej er at tro på Kristus« (2 Ne 25:26-28).

Har vi grundlag for at understøtte en sådan påstand?

Symboleerne på Kristi offer

Det bedst beskrevne faktum i hele historien er beretningen om vor Herre og Frelserens mission på jorden. Der var blevet profeteret om hans mission siden menneskenes første tid på jorden. I Moses' Bog læser vi:

»Og Adam og Eva, hans hustru, påkaldte Herrens navn, og i retning af Edens have hørte de Herrens røst, som talte til dem, og de så ham ikke; for de var udelukket fra hans nærhed.

Og han gav dem befalinger om, at de skulle tilbede Herren deres Gud og skulle bringe de førstefødte af deres flokke som et offer til Herren. Og Adam var lydlig mod Herrens befalinger.

Og efter mange dage viste en engel fra Herren sig for Adam og sagde: Hvorfor bringer du slagtofre til Herren? Og Adam sagde til ham: Det ved jeg ikke, ud over at Herren befalede mig det.

Og da talte engelen og sagde: Dette er et sindbillede på Faderens Enbårnes offer, han som er fuld af nåde og sandhed.

Derfor skal du gøre alt, hvad du gør, i Sønnens navn, og du skal omvende dig og påkalde Gud i Sønnens navn for evigt« (Moses 5:4-8).

Således blev ofre indstiftet på jorden som en ordinance i evangeliet, som skulle praktiseres og udføres ved præstedømmets myndighed og være et sindbillede på Menneskesønnens kommende offer, hvor han ville give sit liv for verdens synder.

Udformningen af ordinanceen har altid været således, at den specifikt pegede på Herrens offer, når han skulle komme i tidernes midte. Senere blev påskens ofring fx fastsat således, at et årgammelt handyr, uden plet og lyde, skulle være offer. Blodet blev udgydt, og man sørgede for, at ingen knogler blev brudt – alt sammen symbol på den måde, Frelseren døde på.

Det er forbløffende, at ofring fortsatte al den tid fra Adam og indtil Frelserens tid. Selvom Israels børn gennemgik mange perioder med frafald, forblev der et klart håb i deres hjerte om, at den enbårne Søn ville sone for

menneskehedens synder og at hans forsonende blod ville muliggøre udødelighed.

Ofring ophørte generelt som praksis efter Frelserens sonoffer. Nadveren blev indstiftet for at minde hans disciple om, at han havde været på jorden og havde udført sin jordiske tjenestegerning. Vi læser i Lukas:

»Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer, gør dette til ihukommelse af mig!«

Ligeså tog han bægeret efter måltidet og sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer« (Luk 22:19-20).

Og igen forbløffes jeg over, at denne påmindelse, selv gennem de mørke tider med frafald, blev praktiseret under mange former og på mange måder gennem generationer helt til tiden for gengivelsen af evangeliet, hvor præstedømmets magt igen fandtes på jorden til at udføre denne hellige, frelsende ordinance.

Gennem alle tider af den nedskrevne historie finder vi en konstant påmindelse om vor Frelserens mission. Han kom til jorden som en, der havde dobbelt borgerskab – et hos Gud og et hos mennesket. Dette gjorde ham i stand til at udvirke sit store, forædlende offer for os alle ved sin forsoning. Finder man noget stærkere bevis for, at Jesus er Kristus, verdens Frelser, end ved at studere og efterleve hans frelsende lære, som han har åbenbaret i alle tidsaldre? Han har givet os sit evangelium for at vejlede og lede os, mens vi opholder os på jorden.

Evangeliet er løsningen

Præsident David O. McKay (1873-1970) sagde:

»Ansvaret for at vise verden, at Jesu Kristi evangelium vil løse dens problemer, påhviler de mennesker, som fremsætter denne påstand ... jeg tror også ... at hvert eneste af verdens problemer kan løses ved lydighed mod Jesu Kristi evangeliums principper.

Løsningen på de store verdensproblemer findes her i Jesu Kristi Kirke. Der er sørget for rigeligt, ikke blot til den enkeltes behov, men også til dette land og grupper af

lande ... Jeg indrømmer, at vi måske kan virke lidt arrogante ved at tilskrive os overlegen visdom, men det gør vi ikke. Det er ganske enkelt blot anvendelsen af Guds plan til verdens problemer. I, der bærer præstedømmet i dag, har et større ansvar i dette nyskabende øjeblik i verdenshistorien, end Kirken nogensinde før har haft. Jeg gentager. Hvis vi påstår at have sandheden, er det nødvendigt, at enhver sidste dages hellig lever således, at når mennesker i verden kommer som svar på kaldet om at afprøve træets frugt, finder den sund og god.«²

Det storslåede budskab, vi bærer ud til verden, er, at vor Herre og Frelseres evangelium atter er gengivet til jorden. Hans kirke findes atter på jorden med det hellige præstedømmes kraft og herlighed.

Dem, der er ordineret således, er givet magt til at handle på hans vegne som hans repræsentanter, udbringe læren, ordnancerne, principperne og magten til at binde på jorden, sådan som det bliver gjort i himlene. Dette er Frelserens kirke. Han varetager sin kirkes anliggender gennem sine udvalgte profeter. Og hans profeter forkynder evangeliet for andre og vidner om, at Jesus er vor Frelser og Forløser. Denne tid er tidernes fyldes uddeling, som profeterne har talt om siden tidernes begyndelse. Det er tiden til opfyldelse af alt det, som Herrens profeter har talt om, og som det står optegnet i de hellige skrifter. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er ikke en ny kirke, men en genoprettet kirke til verden i denne tidsalder.

I er den generation, som Herren har holdt tilbage til denne tid. I er kommet op fra dåbens vande med en pagt og et løfte til Herren om at repræsentere ham ved at hjælpe mennesker til at lægge verdens veje bag sig og vende tilbage til de velsignelser, der er lovet os, hvis vi vil følge ham og efterleve hans evangelium. I kan hjælpe jeres himmelske Faders børn til at vende tilbage til deres kristne tro og udvikle en tro på ham og vende tilbage til hans veje.

Hvad I kan gøre?

I spørger måske: »Hvad kan jeg gøre?« For nogle måneder siden talte vores stavspræsident ved nadvermødet og

foreslog fire ting, vi kunne gøre for at føre folk tilbage til den kristne tro:

1. Bed dagligt.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Til alle, der kan høre mig, som kæmper med store eller små udfordringer og vanskeligheder, bøn giver åndelig styrke ... Bøn er det middel, hvorved vi henvender os til vor Fader i himlen, som elsker os. Tal til ham i bøn og lyt efter svaret. Mirakler udvirkes gennem bøn. Husk at bede inderligt.«³

Bed dagligt og hjælp andre til at vende tilbage til deres kristne tro ved at opmuntre dem til at komme ned på knæ og bede til Gud.

2. Studér skrifterne dagligt.

Findes der noget stærkere vidnesbyrd om Jesus Kristus end de vidnesbyrd, vi finder i Mormons Bog? I 233 af de 239 kapitler nævnes Frelseren.⁴ Er det ikke forunderligt?

Sørg for at studere skriften hver dag. Hjælp dernæst andre med at vende tilbage til deres kristne tro ved at opmuntre dem til også at studere skriften dagligt.

3. Vær altid værdige til at komme i templet.

Nogle af jer har været i templet, andre har ikke. Det er godt at forstå, hvad der kræves for at få en tempelembefaling. Vi forstår klart proceduren, hvor vi går til en dommer i Israel og over for ham bekræfter vores værdighed til at have en gyldig tempelambefaling og derpå efterlever de standarder, der kræves for at have den anbefaling.

Lev på en sådan måde, at jeres retskafne eksempel viser, hvordan man lever værdigt til at gøre sig fortjent til templets velsignelser.

4. Gør noget godt for andre hver dag.

Husk kong Benjamins ord: »Og se, jeg fortæller jer dette, så I kan lære visdom; så I kan lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17). Herren besvarer bogstaveligt talt vore bønner gennem den tjeneste, vi yder andre.

Vær et eksempel på kristuslignende tjeneste, og hjælp andre til en kristen tro ved at opmuntre dem til at tjene deres medmennesker.

Lev op til en ny grad af forpligtelse

Jeg ved, at Gud lever. Jeg ved, at vi alle er hans børn, og at han elsker os. Jeg ved, at han sendte sin Søn til jorden for at sone for hele menneskeheden, og de, som modtager hans evangelium og følger ham, vil nyde evigt liv, den største af alle Guds gaver. Jeg ved, at Frelseren ledte gengivelsen af evangeliet her på jorden gennem profeten Joseph Smith. Jeg ved, at den eneste varige lykke og glæde, som vi finder i vores jordiske liv, kommer ved at følge Frelseren, adlyde hans love og holde hans befalinger.

Jeg opfordrer jer til at leve op til en ny

grad af forpligtelse. Jeg udfordrer jer til at bistå vor himmelske Faders børn med at vende tilbage til deres kristne tro og det stærke, religiøse fundament, som er så nødvendigt for at kunne nyde fred i sindet og sand lykke i denne jordiske prøvetid.

Må Gud velsigne jer med mod, frimodighed, begejstring og ønsket om at genoprette tro på vor Herres og Frelseres evangelium. ■

Fra CES-foredraget »Vi var den mest storslåede generation« holdt på Brigham Young University-Idaho den 6. marts 2011. Find talen i sin fulde længde på cesdevotionals.lds.org.

NOTER

1. Pave Benedikt XVI citeret af Noelle Knox, »Religion Takes a Back Seat in Western Europe«, *USA Today*, 10. aug. 2005, http://usatoday30.usatoday.com/news/world/2005-08-10-europe-religion-cover_x.htm
2. David O. McKay, *Gospel Ideals*, 1953, s. 5.
3. Thomas S. Monson, »Vær dit bedste«, *Liahona*, maj 2009, s. 68-69.
4. Se Robert J. Matthews, i *The Book of Mormon: The Keystone Scripture*, red. Paul R. Cheesman m.fl., 1988, s. 33.

Findes der noget stærkere vidnesbyrd om Jesus Kristus end de vidnesbyrd, vi finder i Mormons Bog? I 233 af de 239 kapitler nævnes Frelseren.

KIRKEN I Sverige

VÆKST, EMIGRATION OG STYRKE

Kirken i Sverige har klaret sig igennem emigration af trofaste medlemmer, kritisk mediedækning og et stadigt mere sekulariseret samfundsmiljø, men Herren fremskynder sit værk i dette udsøgte land.

Inger Höglund

I 1849 kaldte præsident Brigham Young en lille gruppe mænd til at rejse forskellige steder hen i verden for at forkynde evangeliet. En tidligere svensk sømand, John Forsgren, der havde tilsluttet sig Kirken i Massachusetts i USA og var rejst videre til Saltsødalen, bad præsident Young om at blive sendt til Sverige som missionær. Han blev kaldet til at tjene og ankom til Sverige i juni 1850.

Det første, ældste Forsgren gjorde, var at besøge sine yngre søskende i Gävle. Hans bror, Peter, var syg, og lægerne sagde, at han ikke stod til at redde. Ældste Forsgren forklarede formålet med sin mission for sine søskende, hvorefter han salvede og velsignede Peter, som til fulde genvandt sit gode helbred. I juli 1850 døbte ældste Forsgren sin bror, som blev den første konvertit i Sverige.

Ældste Forsgrens søster, Erika, havde en interessant oplevelse, som forberedte hende og Peter til at modtage evangeliet. Nogle få måneder inden hendes bror ankom, havde hun vanen tro været i kirke. Da de sang en salme, så hun en person stå foran sig og sige: »På den femte dag

i juli vil der komme en mand til dig med tre bøger, og alle, der tror på det, der står skrevet i disse bøger, vil blive frelst.« Da hendes bror ankom med Bibelen, Mormons Bog og Lære og Pagter, tvivlede hun overhovedet ikke på hans vidnesbyrd.¹

Desværre var ældste Forsgren nødt til at forlade landet igen efter blot tre måneder. Inden for nogle få år blev der sendt andre missionærer til Sverige. De fandt folket i Skönabäck i landsdelen Skåne modtagelige for evangeliet. Der var så mange, der lod sig omvende, at den første gren blev organiseret der i 1853 med 36 medlemmer. En af de første ledere i Skåne var Carl Capson, der blev kaldet som grenspræsident i Lund. Omkring 100 medlemmer deltog ved den første kirkekonference i Carls lade. Den blev holdt om aftenen for at undgå forfølgelse.²

Kvinder af tro

Kvinderne, der havde modtaget evangeliet, blev stærke grundpiller i Sverige. Et eksempel er Britta Olsdotter

Medlemmerne i Västerås mødtes i dette hjem i 1950'erne.

vente.« Så sang hun en salme, bad en bøn, holdt en lille tale og afsluttede med en anden sang og bøn.

Når søster Munter havde mulighed for at tage toget til Stockholm, delte hun skrifter ud om Kirken. Hendes arv af tro lever videre, adskillige af hendes efterkommere er vendt tilbage til Sverige som missionærer.³

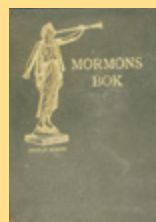
Missionærerne besøgte også Smedjebacken, en by i Dalarna. Blandt flere andre blev familien Jansson medlemmer af Kirken i 1886. En efterkommer i den familie var Reid Johnson, der kom til Sverige som missionær efter Anden Verdenskrig. Han vendte tilbage adskillige gange efter sin mission – som missionspræsident, regionalrepræsentant

1850: Den første missionær, John Forsgren, ankommer til Sverige. De første konvertitter, Peter ► og Erika Forsgren, bliver døbt

1853: Den første gren, Skönabäck Gren, oprettes med 36 medlemmer

1854: Stockholm Gren dannes

◀ 1878: Mormons Bog oversættes og trykkes på svensk

► 1904: Svartengatan 3 bliver den første kirkebygning, der købes i Sverige (her er den vist i 1946)

Persson, hun var den første til at tage imod evangeliet i Vingåker. For at hjælpe sin familie rejste hun i 1877 til Stockholm for at sælge sine væverier. Der mødte hun missionærerne og indså, at de underviste hende i sandheden, og hun blev døbt i en alder af 50 år.

Hendes omvendelse og tapre indsats for at fremme Herrens værk førte med tiden til flere dåb, og der blev oprettet en gren i Vingåker. Hendes efterkommere er stadig aktive i Kirken. Søster Perssons tipoldebarn, Laila Krylborn, har bemærket: »Det er skønt at se, hvad der er sket i vore børn og børnebørns generation. Nu er der adskillige præstedømmebærere og missionærer i vores familie.«

En anden kvindelige pioner var Lovisa Munter fra Uppsala. Hun blev medlem i 1866 og var trofast til sin død som 91-årig. Mangt en søndag tog hun hen til forsamlingsstedet, tændte for lyset og ventede på, at der kom andre medlemmer. Ofte kom der ikke nogen. Klokkeren 11 kunne hun finde på at sige til sig selv: »Man kan ikke lade Gud

og tempelpræsident. Familien Jansson kom også senere til at tælle profetens hustru, søster Frances Monson.

Forfølgelse

Kirkens medlemmer blev voldsomt forfulgt i flere årtier. Mange missionærer blev kastet i fængsel, blandt andet Mikael Jonsson, en indfødt svensker. Han blev arresteret i 1852 og ført 770 km i lænker til Malmø, hvor han blev kastet i slotsfængslet. Udmarvet af sult og udmattelse. Han fik besøg af en præst, som fandt, at ældste Jonsson var en intelligent mand med en smule uddannelse. Præsten erklærede sig villig til at hjælpe ham og lovede ham endog videre uddannelse – på betingelse af, at han sluttede sig til lutheranerne og afsværgede sig »mormonismen.« Ældste Jonsson ville ikke fornægte sin tro, så han blev deporteret.⁴

En anden trofast missionær var Carl A. Carlquist. Han blev født nær Vänersborg i 1857. Som 17-årig nærrede han et stærkt ønske om at forkynde evangeliet og blev kaldet til

at dele kirkeskrifter ud omkring Jönköping. Han var fattig, så medlemmerne af hans gren, syv enker og deres børn, skaffede ham en pæn jakke og støvler. Carl havde ingen overfrakke, da vinteren satte ind, men han fik lov til at låne en nogle få timer hver dag af nogle medlemmer, når de ikke skulle bruge deres.⁵

Carl emigrerede senere til Utah, hvor han giftede sig med Hulda Östergren, som var af svensk afstamning. Han vendte to gange tilbage til Sverige på mission, blandt andet som missionspræsident for Den Skandinaviske Mission. Meget af hans sidste mission blev brugt på at gendrive falske påstande om Kirken af P.E. Åslev, en præst som havde

at styrke Kirken i Utah. Resultatet af den emigration ses stadig i dag, hvor omtrent halvdelen af Utahs indbyggere kan spore deres rødder tilbage til Skandinavien.

Præsident Joseph F. Smith besøgte dog Stockholm i 1910, hvor han opfordrede medlemmerne til at blive og opbygge Kirken i Sverige.

Kirken efter Anden Verdenskrig

Da Anden Verdenskrig brød ud, måtte alle amerikanske missionærer vende hjem. Så man bad lokale svenske mænd om at tjene som missionærer. C. Fritz Johansson, der havde tilsluttet sig Kirken i 1931, blev kaldet som ny

► 1905:
Den
Svenske
Mission
organiseres

1914: Medlemmer
af den svenske
rigsdag stemmer
imod et forslag
om at smide
»mormon-agenter«
ud af landet

1926: Kirken får
juridisk tilladelse
til at begrave sine
medlemmer

1952: En ny lov
sikrer frihed til alle
ikke-statslige kirker;
Kirken modtager
juridisk tilladelse
til at ægtevie sine
medlemmer

boet i Salt Lake City, og som blev hyret til at piske en stemning op imod mormonerne i Sverige. Åslev skrev fx i 1912 en artikel i avisen, *Svenska Dagbladet*, hvori han hævdede, at bror Carlquist var polygamist.⁶ Carls indsats omfattede også et besøg hos kong Gustaf V og gendrivelse af Åslevs påstande ved offentlige møder.⁷

Et lokalt medlem af kirken, Einar Johansson, tilbød at tale for Kirken for at hjælpe med at bekæmpe Åslevs anklager. Han tog tiltag til en rettergang, eftersom Åslev også havde hævdet, at Kirkens missionskontor »drev hvid slavehandel,« hvilket var en æreskrænkende udtalelse.⁸ Bror Johansson fik stor betydning som leder i Kirken i Sverige, han var blandt andet grenspræsident i Stockholm.⁹

Trods forfølgelse på den tid var der mange, der lod sig omvende til evangeliet. Året 1862 topper til dato, for der lod 640 sjæle sig døbe og bekræfte som medlemmer. Men de fleste af de nye medlemmer rejste snart til Utah. På det tidspunkt opmuntrede lederne til denne emigration for

missionspræsident. Et år inden krigen havde han solgt sin købmandsforretning, og han blev sammen med sin hustru og sine tre børn missionær. Da krigen var forbi, blev præsident Johansson og syv missionærer fra Sverige kaldet til at genåbne for missionering i Finland, der var blev indstillet på grund af krigen.

Da der vendte amerikanske missionærer tilbage til Sverige i 1946, lavede de klasser, hvor de underviste i engelsk som en del af deres missionering, og mange af deres elever blev medlemmer af Kirken. Denne vækst varede dog ikke ved, for mange svenske medlemmer emigrerede til Utah. Frygt for tidligere fjender, opmuntring fra missionspræsidenten og en chance for at modtage sine tempelordinancer motiverede 250 aktive medlemmer til at forlade Sverige i årene 1948 til 1950.

Familien Oskar og Albertina Andersson var en af de familier, som blev medlemmer af Kirken i 1915. Efter Anden Verdenskrig traf Oskar, Albertina og syv af deres børn, som

havde giftet sig med andre medlemmer, en hjerteskrærende beslutning om at sælge alt, hvad de ejede og »rejse til Zion.« Fra 1949 til 1950 forlod 29 medlemmer af familien Andersson Sverige. Oskar og Albertina efterlod deres hjem, tre børn og fire børnebørn, som de aldrig så igen. De ankom til en ørken og en by, hvor folk talte et sprog, de ikke forstod. Men for disse trofaste medlemmer var det at være tæt på templet vigtigere end noget andet.

Medlemmer af familien Andersson har siden tjent som missionærer og kirkeledere i alle dele

indviet i 1985. Berit Vennerholm, medlem af Västerhaninge Menighed, beskriver indvielsen som »en længe ventet og herlig begivenhed. Det, jeg husker bedst, er, at vi alle viftede med vores hvide lommestørklæde og råbte »Hosianna!«

Det viste sig, at Herrens hånd var indblandet i valget af templets beliggenhed. Efter mange drøftelser med mange kommunale myndigheder i Stockholm fandt man frem til to egnede byggegrunde. En komité bestående af lokale kirkeledere anbefalede den

KIRKEN I SVERIGE

Missioner: 1
Stave: 4
Distrikter: 1
Menigheder: 24
Grene: 16
Medlemmer: 9.463

1953: Det første medlemspar Bengt-Arne Månhammar og Kerstin Skog bliver viet af missionspræsident Clarence F. Johnson

◀ *1955: Den første gruppe af svenske medlemmer drager til templet i Bern i Schweiz*

1965: Den første kirkebygning, som er opført af Kirken, bliver indviet i Gubbängen i Stockholm

af verden, blandt andet som områdepræsident i Afrika og tempelpræsident i Sverige.

Atter andre medlemmer af Kirken besluttede sig for at blive i Sverige og blev ledere der. En af dem er Bo Wennerlund, der som ung far lod sig døbe i 1949. Han blev en vigtig leder i Kirken i Sverige. Han har tjent som missionspræsident, regionalrepræsentant og tempelpræsident.

Templets velsignelser i Sverige

Emigrationen hørte stort set op, da man indviede et tempel i Schweiz i 1955. I 30 år tog de svenske medlemmer den flere dage lange tur i tog, bus, bil og fly – adskillige gange om året.

Medlemmerne følte en utrolig glæde, da templet blev bygget i Stockholm og

Mormontabernakelkoret optræder i Stockholm Koncertsal i 1982.

ene, men Kirkens præsident besluttede sig for den anden. Det viste sig at være en inspireret beslutning, eftersom den anden grund viste sig uegnet til et tempel.

Kirken havde længe kæmpet for at få positiv omtale i de svenske medier, og det lykkedes i 1984, hvor de unge Herrey-brødre vandt Det Europæiske Melodi Grand Prix. Deres optræden på TV og nyhedsmedier gav Kirken god omtale, og mange unge mennesker sluttede sig til Kirken på den tid.

Sidst i 1980'erne var et andet medlem, der nød god omtale i pressen, den 35-årige amerikanske ambassadør i Sverige, Gregory Newell, som man ofte så i forskellige

fædrelande. Der sker en veritabel fremskyndelse af værket i vore dage i dette udsøgte land.«

Kirken vokser også blandt medlemmerne. Multistavskonferencer tiltrækker mange unge mennesker fra nabolandene og bidrager til stiftelse af nye familier. Det høje offentlige børnetilskud og betalt barselsorlov gør det muligt for par at stifte forholdsvis store familier.

I dag har de fleste af de unge, aktive medlemmer tjent på mission rundt om i verden. David Halldén er en af de hjemvendte missionærer. Han tjente som den første missionær i Jekaterin i Rusland, og han har i dag en dejlig familie med seks børn. Han fortæller, hvordan evangeliet har

1975: Den første stav organiseres i Stockholm af daværende ældste Thomas S. Monson

◀ 1985: Templet i Stockholm indvies af præsident Gordon B. Hinckley

1991: De første russiske medlemmer ankommer til templet i Stockholm. Rusland og de baltiske lande hører til tempeldistriktet

◀ 1995: Kong Carl XVI Gustaf og dronning Silvia gæster præsident Thomas S. Monson på tempelgrunden ved Stockholm templet

offentlige sammenhænge. Han vendte tilbage til Sverige i 2011 med sin hustru for at præsidere over Den Svenske Mission i Stockholm indtil juli 2014.

Præsident Newell præsiderede over et voksende antal missionærer, det steg nemlig fra 84 til 205. Eftersom det er svært og dyrt at skaffe lejlighed i Sverige, beskriver han det som »et mirakel, at missionen var i stand til at finde 56 lejligheder mere til vore nyankomne missionærer.«

Rigtig vækst

I efterkrigstiden er Sverige blevet et stadigt mere sekulariseret land. Men der er dog mange immigranter, som søger Gud. Hver sjette svenske medlem i dag er født uden for Sverige. Størstedelen af dem, der tilslutter sig Kirken i Sverige, er immigranter. Præsident Newell har kommenteret dette. »Brødre og søstre fra 28 forskellige lande har konverteret til Kirken i Sverige. Jeg har udtrykt mit synspunkt om, at Herren indsamler Israel ved at sprede dem fra deres

hjulpet hans familie: »Der er så mange stemmer, der kan føre børnene på afveje. Evangeliet hjælper os til at styrke dem og vinde deres tillid.«

Til trods for det sekulære samfund og nogen dårlig medieomtale lever der mange trofaste medlemmer og kirkeledere i Sverige. Medlemmerne påskønner den hjælp, som Kirkens lære og aktiviteter er for familier og enkeltpersoner, og det er deres største ønske, at mange flere vil kunne modtage det glade budskab om Jesus Kristus og hans sonoffer. ■

Forfatteren bor i Sverige.

NOTER

1. Se Box Elder Lore of the Nineteenth Century, 1951, s. 58.
2. Se Andrew Jenson, History of the Scandinavian Mission, 1979, s. 81.
3. Se Inger Höglund og Caj-Aage Johansson, Steg i tro, 2000, s. 122.
4. Se Jenson, History of the Scandinavian Mission, s. 53.
5. Se Myrtle McDonald, No Regrets: The Life of Carl A. Carlquist, 1985, s. 19-21.
6. Se McDonald, No Regrets, s. 219.
7. Se Jenson, History of the Scandinavian Mission, s. 331.
8. McDonald, No Regrets, s. 239.
9. Se McDonald, No Regrets, s. 219.

**Ældste
Marlin K. Jensen**

Tjente som medlem
af De Halvfjerds fra
1989 til 2012

DET LÆRER VI AF DEN hellige lund

I 1993, fire år efter jeg var blevet kaldet til De Halvfjerds, blev min familie og jeg bedt om at tjene i missionen i Rochester i New York. Denne mission omfatter byerne Palmyra (hvor Joseph Smith boede med sin familie det meste af 1820'erne) og Fayette (hvor Kirken blev organiseret i april 1830).

Det er et pittoresk landskab. Det kendetegnes af bløde, skovklædte bakker, klare søer og bække og af et varmt, farverigt folkefærd. Det er også et sted, der er blevet helligt på grund af det, der skete der.

I en lund af knejsende bøge, ege, ahorn og andre træer omkring en halv kilometer vest for Joseph og Lucy Mack Smiths hjem nær Palmyra så den 14-årige Joseph Smith i et syn Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus. Denne guddommelige manifestation som svar på Josephs bøn om at kende sandheden, hvad angik religion, indledte gengivelsen af evangeliet i denne sidste uddeling. Det har altid gjort den lille lund til et særligt sted i Kirkens historie – et sted vi ærer med navnet, den hellige lund.

Min familie og jeg kom til at holde meget af lunden og af at fornemme dens hellighed. Vi tog ofte derhen. Hver måned tog vi de nyankomne og de missionærer, vi skulle sende videre, med derhen.

Når jeg ærbødigt er gået gennem den hellige lund eller har siddet på bænken i lunden, har jeg ofte tænkt over den overflod af billedsprog i skriften, der omfatter træer, grene, rødder, frø, frugter og skove. En opmærksom iagttagelse kan lære nogle vigtige lektier af det økosystem, der findes der. Jeg vil gerne dele fire ting, som jeg har lært der.¹

*Jeg opfordrer
jer til altid at
stå med jeres
sind og hjerte
i den hellige
lund og efter-
leve de sandhe-
der, som Gud
begyndte at
åbenbare der.*

1. Træer vokser altid mod lyset.

I den hellige lund er de yderste træer på kanten til den oprindelige skov, og mange af dem langs stierne, vokset sidelæns for at komme væk fra det overskyggende løvværk over dem, og dernæst opad igen for at absorbere mest mulig sollys. Deres krogede stammer og grene står i skarp kontrast til de tilstødende træer, som næsten vokser fuldstændigt lige. Træer har, som næsten alle andre levende organismer, brug for lys til at overleve og vokse. De gør alt i deres magt for at suge så meget sollys til sig som muligt for at lave fotosyntese – en proces hvor primært solenergi omsættes til kemisk energi.

Lyset er en endog vigtigere katalysator i åndelige anliggender, end det er i naturen. Det er det, fordi lys er så afgørende for vores åndelige vækst og realiseringen af hele vores potentiale som Guds sønner og døtre.

Mørke er lysets modsætning, og det repræsenterer kræfter i verden, som stræber efter at adskille os fra Gud og forpurre hans guddommelige plan for os. Det er sædvanligvis efter mørkets frembrud eller på mørke steder, at onde kræfter udøver deres største indflydelse. Krænkelser af kyskhedsloven, tyverier, brud på visdomsordet og anden adfærd, som vor himmelske Fader forbyder, sker almindeligvis i ly af mørket. Selv når vi vælger at handle forkert i fuldt dagslys, kan vi ikke undgå mørke eller dystre følelser.

Heldigvis giver Kristi Ånd »lys til enhver, som kommer til verden; og ånden oplyser enhver overalt i verden, som lytter til åndens røst.

Og enhver, som lytter til åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen« (L&P 84:46-47).

Skriftstedet her beskriver smukt Guds børns søgen. Det medfødte gudgivne, åndelige instinkt, vi alle har – hvis vi ikke ødelægger det – til at gå mod lyset og dermed også gå mod Gud og hans Søn og blive mere som dem. Om sig selv sagde Jesus Kristus: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys« (Joh 8:12).

Jeg opfordrer jer inderligt til at undgå syndens mørke i alle dens uhyrlige afskygninger og fylde jeres liv med Ånd, sandhed og vor Frelasers, Jesu Kristi, lys. Det kan I gøre ved at søge gode venner, inspirerende kunst og musik,

kundskab i de bedste bøger (særligt skrifterne), øjeblikke med inderlig bøn, stille stunder i naturen, opbyggelige aktiviteter og samtaler og et liv, der er centreret om Kristus og hans lære om kærlighed og tjeneste.

2. Træer kræver modstand for at leve op til formålet med deres skabelse.

Forskellige teorier om skovdrift er blevet fulgt gennem årene i forbindelse med vedligeholdelsen af den hellige

lund. På et tidspunkt valgte man at lave et forsøg på et jordstykke for at afprøve en fremgangsmåde, der er kendt som *fri udtyndning*. Forstmænd identificerede de træer, som de mente var de største og sundeste unge træer på testloddet, derefter fjernede og beskar man de mindre lovende træer og den konkurrerende underskov. Man antog at ved at fjerne en stor del af konkurrencen på vand, sollys og næring fra jorden ville de udvalgte træer *frit* kunne vokse og udvikle sig på enestående måde.

Efter nogle år stod det dog klart, at præcis det modsatte skete. Uden konkurrence havde de udvalgte træer det for behageligt. I stedet for at strække sig opad mod lyset, stiltede deres lodrette vækst. De fik mange nedre grene, som med tiden blev ubrugelige, når løvtaget lukkede sig, og de blev tykkere. Ingen af træerne på forsøgsgrunden

Nogle træer i den hellige lund viser, at modstand kan være os til gavn, og at der i vores trængsel ofte er meget at vinde.

kunne måle sig i størrelse eller vitalitet med de træer, som skulle konkurrere og overvinde modstand for at kunne overleve og trives.

En af nøgledoktrinerne fra Mormons Bog er, at der må være »en modsætning i alt« (2 Ne 2:11). En verden med modsætninger giver valg mellem godt og ondt, således at handlefriheden kan fungere. Det er tilsvarende vigtigt, at princippet om modsætning findes, for at der kan finde en åndelig vækst sted. Forståelse af og at favne dette princip er vigtigt for at acceptere og generelt være lykkelig i dette liv. Det er også vigtigt for at kunne opleve den nødvendige personlige vækst og udvikling.

Før eller senere vil vi alle møde modstand og modgang. En del af den kommer helt enkelt af at være her som dødelige i en falden verden. Den kan involvere naturkræfter. Den kan bestå af lidelser eller sygdom, ensomhed, fysiske eller psykiske skavanker. Sommetider kommer modstand og trængsler på grund af vore egne dårlige valg. Hvor bør vi dog være taknemlige over for vor Frelser, hvis forsoning baner en vej for, at alt, der er knust, kan heles.

Jeg finder stor trøst i Herrens ord til Joseph Smith i fængslet i Liberty på et tidspunkt, hvor Josephs byrder var næsten ubærlige: »Da skal du vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og skal være til gavn for dig« (L&P 122:7).

Nogle træer i den hellige lund viser, at modstand kan være os til gavn, og at der i vores trængsel ofte er meget at vinde. Disse træer har skullet komme sig over forskellige former for modstand eller modgang – et lynnedslag, en kraftig vind, en stor sammenklumpning af sne eller is, tankeløse menneskers indtrængen og misbrug og sommetider endog angreb fra et nærtstående

træ! Ud af disse ugunstige forhold er nogle af lundens mest robuste og visuelt mest interessante træer vokset frem.

3. Træer vokser bedst i skove, ikke i isolation.

I naturen er det usædvanligt at se et træ stå helt alene. Træer vokser for det meste sammen i klynger, og med tiden bliver disse klynger til skove. Den hellige lund er dog meget mere end blot en samling træer. Det er et kompliceret økosystem, der omfatter adskillige arter af flora og fauna.

Der er en synlig indbyrdes forbundenhed blandt alle de forskellige arter af vilde blomster, buske, krat, træer, svampe, mos, fugle, gnavere, kaniner, rådyr og andre skabninger, som findes der. Disse arter interagerer og er afhængige af hinanden for at få føde, ly og et synergetisk og socialt miljø, hvor de alle kan udfolde deres livscyklus.

Guds plan for vores liv indeholder på lignende vis en indbyrdes forbundenhed. Vi skal sammen udvirke vores frelse, ikke i isolation. Kirken opfører kirkebygninger, ikke eneboerhytter.

Siden genoprettelsens begyndelse har befalingen lydt, at de hellige skal samle sig i samfund, hvor vi kan lære at leve i harmoni og gensidigt støtte hinanden ved at ære vores dåbspagt (se Mosi 18:8-10). Som Guds

børn trives vi ikke bedre i isolation, end et ensomt træ gør. Sunde træer har brug for et økosystem; sunde mennesker har brug for hinanden.

Heldigvis er der i enhver af os en længsel efter selskabelighed, socialt omgænge og loyale venner. Som medlemmer af Guds evige familie længes vi alle efter den tilfredsstillelse og tryghed, som tætte og varige forhold giver. Selvom sociale netværkssider utvivlsomt giver en form for selskab, så kan de ikke erstatte en ærlig, åben ansigt-til-ansigt kommunikation, som må finde sted for at etablere ægte og varige forhold.

Hjemmet er helt sikkert det tidligste og bedste sted at lære, hvordan man omgås med andre. I hjemmet lærer vi om tjeneste, uselviskhed, tilgivelse og tålmodighed, som er vigtigt for at etablere varige forhold til andre.

Det er glædeligt, at Kirkens inspirerede organisation også sørger for rammer, hvor vi kan udvikle os socialt. I kirkekaldelser, møder, klasser, kvorummer, råd, aktiviteter og et hav af andre muligheder for samvær udvikler vi de egenskaber og sociale færdigheder, som forbereder os på den sociale orden, der eksisterer i himlen.

Med hensyn til denne højere orden sagde Joseph Smith: »Og at den samme sociale omgang, som findes blandt os her, skal findes blandt os der, blot bliver den ledsaget af evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder nu« (L&P 130:2).

4. Træer henter styrke fra næringsstoffer, der blev dannet af tidligere generationer af træer.

På et tidspunkt ønskede de, der var ansvarlige for plejen af den hellige lund, at

den fik et velplejet udseende. Der blev iværksat tjenesteprojekter for at rydde lunden for faldne træer og grene, underskov, stubbe og visne blade. Men med det varede det ikke længe, før vitaliteten i lunden svandt ind. Træernes vækst blev hæmmet, der skød færre nye træer frem, mange arter af vilde blomster og planter forsvandt og tillige med en del af dyre- og fuglelivet.

Senere anbefalede man, at man lod lunden stå i så naturlig en form som muligt. Faldne træer og grene fik lov at gå i forrådnelse og nære jorden. Blade lod man ligge, hvor de faldt. Besøgende blev bedt om at blive på de markerede stier, så lunden blev mindre forstyrret og jorden i lunden mindre sammenpresset. Inden for få år begyndte lunden at forynge og forny sig på en helt bemærkelsesværdig måde. I dag trives den i sin oprindelige form med frodigt planteliv og en overflod af dyreliv.

Den lektie, der udspringer af denne oplevelse med skovbrug, ligger mit hjerte meget nært. Det har i nu syv år været mit privilegium at virke som Kirkens historiker og skriver. Hvorfor er det så vigtigt for Jesu Kristi Kirke at føre optegnelse, indsamle, bevare og dele vores historie med andre? Hvorfor er det så vigtigt for os at være opmærksomme på og hente styrke fra tidligere generationer? (Se L&P 21:1; 69:3, 8).

En opmærksom iagttager kan lære nogle vigtige lektier af det økosystem, der findes der.

Det er mit bud, at det er umuligt at leve fuldt ud i nutiden – for ikke også at tale om at planlægge vores fremtidige skæbne – uden fortidens fundament. En forståelse af forholdet mellem fortiden, nutiden og fremtiden hjælper os til bedre at påskønne Herrens definition på sandhed, som den blev åbenbaret til Joseph Smith: »Sandhed er kundskab om alt, som det er, og som det var, og som det skal blive« (L&P 93:24).

Den kundskab, som vi har om vores fortid takket være de optegnelser, der er blevet ført, og om vores fremtid takket være skrifterne og levende profeters ord, giver os den kontekst, der gør det muligt for os at bruge vores handlefrihed klogt.

Det er vigtigt, at vi alle bliver bekendt med Kirkens historie, især de »grundlæggende beretninger«. Disse beretninger om – Joseph Smiths første syn, Mormons Bogs fremkomst, englebesøg fra Johannes Døber, Peter, Jakob og Johannes, profeten Elias, Elias og andre – indeholder de grundlæggende sandheder, hvorpå genoprettelsen hviler.

Desværre bliver nogle sidste dages hellige i denne teknologiske tidsalder, der er rig på information – også på en del kritisk information omkring

begivenheder og personer i Kirkens historie – rystede i deres tro og begynder at stille spørgsmål ved deres livslange overbevisninger. Til disse spørgende personer giver jeg min kærlighed og forståelse og forsikring om, at hvis de vil holde sig til evangeliets principper og bønsonst fortsætte deres studium af Kirkens historie – og studere nok til at opnå en dyb kundskab frem for en fragmenteret eller ufuldstændig kundskab – så vil Helligånden bekræfte deres tro på de vigtige begivenheder i Kirkens historie ved at gøde fred i deres sind. På denne måde bliver de fæstnet i deres overbevisninger om den genoprettede kirkes historie.

Konklusion

Da vi var på vores mission nær Palmyra, kom jeg ofte alene i den hellige lund og stillede mig ærbødigt ved siden af mit yndlings »vidne-træ«, et af de tre endnu levende træer fra tiden for det første syn. Jeg forestillede mig, at hvis træet kunne tale, ville det fortælle mig, hvad der skete den forårsdag i 1820, men i virkeligheden behøvede træet ikke fortælle mig det – for jeg vidste det allerede.

I kraft af åndelige oplevelser og følelser siden min ungdom og op til denne time ved jeg, uafhængigt af nogen anden person, at Gud vor Fader lever. Jeg ved også, at hans Søn, Jesus Kristus – er menneskehedens Frelser og Forløser. Jeg ved, at disse to herliggjorte personer viste sig for Joseph Smith.

Disse vidunderlige sandheder tog deres begyndelse i den hellige lund. Jeg opfordrer jer til altid at stå med jeres sind og hjerte i den hellige lund og efterleve de sandheder, som Gud begyndte at åbenbare der. ■

Fra en CES-tale, »Stå i den hellige lund«, der blev holdt i Californien i USA den 6. maj 2012. Find talen i sin fulde længde på cesdevotionals.lds.org.

NOTER

1. Jeg skylder Robert Parrott, en kirkeansat forstemand og naturforsker, som bor i Palmyra, stor tak for at henlede min opmærksomhed på nogle ting i den hellige lund, som jeg har fortalt om.

DE 500 ÅR, DER MANGLER: FRA MALAKIAS TIL JOHANNES DØBER

De 500 år mellem Det Gamle og Det Nye Testamente kan lære os noget om de forhold, der gjorde sig gældende i det gamle Palæstina inden Jesu Kristi komme, og hjælpe os til at forny vores løfte om at følge Frelseren.

S. Kent Brown

Professor emeritus i klassiske skrifter

og Richard Neitzel Holzapfel

Professor i Kirkens historie og doktrin ved Brigham Young University

Da profeten Malakias forlod den jordiske scene omkring år 450 f.Kr., gik der ca. 500 år, inden en ægte profetisk røst igen lod sig høre. Vi kalder denne periode for den intertestamentale periode – tidsspandet mellem uddelingerne

i Det Gamle og Det Nye Testamente. Uden en profet begyndte folket i landet at dele sig i partier og grupper, som hver især hævdede at have retten til at fortolke skriften og lede folket. Den sande opfattelse af Jahve forsvandt mellem disse grupperinger. Der fulgte en lang nat af forvirring, der blev bragt til ende, da Gud sendte en ny profet, Johannes Døber, til at indvarsle en ny uddeling. Men selv med Johannes Døbers og Frelserens undervisning af folket var mange ude af

DEN HELLENISTISKE TID 332 F.KR.

stand til at sætte sig ud over de traditioner og den tro, der havde udviklet sig og slået rødder i den intertestamentale periode. Når vi forstår de 500 år og den forvirring, der ledsagede dem, bliver vi bedre i stand til at forstå Frelserens tjenestegering og forny vores løfte om at følge ham.

Eksil og fangenskab: Prisen for ulydighed

Profeter som Esajas og Jeremias advarede Jerusalems indbyggere om, at byen og templet ville blive ødelagt, hvis de fortsatte med at bryde deres pagter med Herren. Denne profeti gik i opfyldelse, da Babylon invaderede Juda omkring år 600 f.Kr. Babylonierne lagde alle Judas byer og landsbyer øde, og dermed også troslivet.

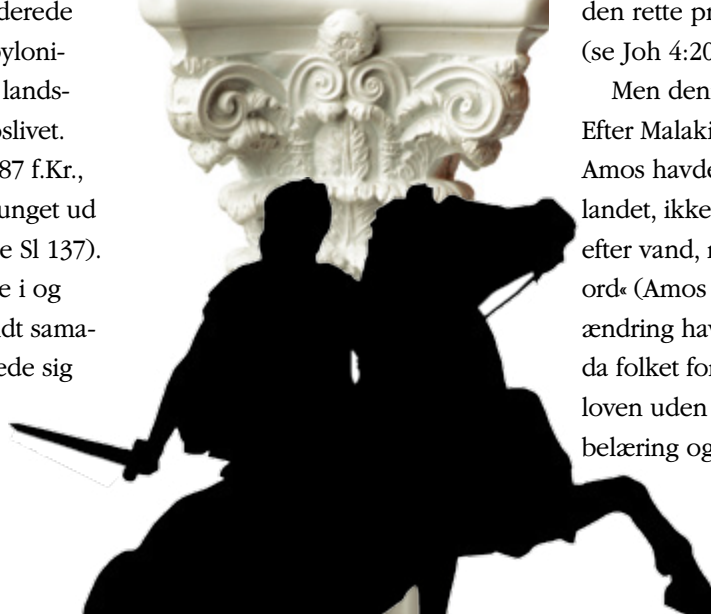
Jerusalem faldt endeligt i 587 f.Kr., og de fordrevne jøder blev tvunget ud af deres ødelagte hjemland (se Sl 137). Kun få mennesker blev tilbage i og omkring Jerusalem – deriblandt samaritanerne, som med tiden giftede sig med ikke-israelitterne (se Jer 40:7, 11-12). Senere begyndte

PROFETERNE ESAJAS OG JEREMIAS ADVAREDE FOLKET I JUDA OM, AT DE VILLE KOMME UNDER FREMMED HERREDØMME. DERES PROFETIER GIK I OPFYLDELSE, DA REGIONEN BLEV ERØBRET AF EN RÆKKE KONGER FRA FORSKELLIGE LANDE: KONG NEBUKADNESAR AF BABYLON, KYROS DEN STORE AF PERSIEN, KONG DARIUS AF PERSIEN OG ALEXANDER DEN STORE AF GRÆKENLAND. DA ALEXANDER DØDE, DELTE GENERALERNE HANS RIGE MELLEM SIG. PTOLEMAIOS I TOG KONTROLLEN OVER PALÆSTINA.

de fordrevne jøder at vende tilbage til Palæstina og genopbygge deres hjem og trosliv (se Ez 3). Templet i Jerusalem blev genopbygget i 515 f.Kr., og det blev atter en gang centrum for det jødiske trosliv.

Eftersom jøderne afslog samaritanernes tilbud om at hjælpe med at genopføre templet, byggede samaritanerne et andet tempel sidst i det fjerde århundrede f.Kr. på Gerizim-bjerget, ca. 65 km nord for Jerusalem. Således blev dyrkelsen af og troen på Jahve splittet mellem det nye tempel på Gerizim-bjerget og templet i Jerusalem, fordi begge parter holdt på at besidde den rette præstedømmemyndighed (se Joh 4:20).

Men denne vækkelse varede ikke ved. Efter Malakias kom der, som profeten Amos havde forudsagt, »en hunger over landet, ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord« (Amos 8:11). Denne afgørende ændring havde store konsekvenser, da folket forsøgte at forstå og efterleve loven uden en profets bemyndigede belæring og udlægning.

SELEUKIDERTIDEN 198 F.KR.

OPRØR 164 F.KR.

DEN UAFHÆNGIGE JØDISKE NATION 142 F.KR.

Betingelserne for frafald

Som resultat af dette frafald blev folket splittet i grupper med forskellige politiske, religiøse og sociale dagsordener. De havde heller ikke samme tro eller fælles overleveringer om Messias. De religiøse grupperinger forsøgte at efterleve Moseloven, som de forstod den, men hver enkelt gruppe fortolkede skrifterne ud fra forskellige perspektiver, så det jødiske samfund blev mere og mere splittet. Som resultat deraf forsvandt den sande forståelse af, hvem Frelseren ville være.

Da profeternes stemmer døde bort, blev præsterne og deres medarbejdere ved templet, levitterne, de vigtigste embedsmænd blandt jøderne, og de hævdede at være de rette til at udlægge skriften. Men embedet som højpræst blev korruperet, da det med tiden blev til salg for højstbydende.

Mange jøder følte ikke, at præsterne og levitterne levede op til deres ansvar for at undervise korrekt i loven (se 5 Mos 33:10), så der opstod en ny gruppe, der forsøgte at undervise i loven. De blev kendt som skriftlærde, der fulgte Ezras eksempel. Han havde hjulpet folket til at føle et behov for

PALÆSTINA FALDT UNDER SELEUKIDERNES HERREDØMME, HVOR EN AF KONGERNE VAR ANTIOKUS IV EPIFANES. ANTIOKUS FORSØGTE MED TVANG AT GØRE DET JØDISKE SAMFUND GRÆSK, BLANDT ANDET VED AT HENRETTE ET STORT ANTAL JØDER, FORBYDE JØDISKE RELIGIØSE RITUALER OG VANHELLIGE TEMPLET. JUDAS MAKKABÆER, LEDER AF DET ANTI-GRÆSKE JØDISKE OPRØR, GENINDVIEDE TEMPLET. FOLKET FEJREDE HANUKKA FOR FØRSTE GANG.

at lære og adlyde loven (se Ezra 7:25 Neh 8:1-8).

Alexander den Store erobrede regionen i 332 f.Kr. Da han døde, delte generalerne hans rige mellem sig. Med tiden kom Palæstina under indflydelse af de græsktalende seleukiderkongerne. I 167 f.Kr. forbød seleukiderne den jødiske tro og omskærelse, og de vanhelligede templet ved at ofre svin på alteret. Mange jøder gjorde modstand anført af en familie, der var kendt som makkabæere eller hasidæere. Revolten – der kaldes det makkabæiske oprør – førte til jødernes frihed og dannelsen af en jødisk nation for første gang efter Jerusalems fald. På samme tid dannedes en anden religiøs gruppe, tidligere kendt som hasidæerne, »de fromme«. De viste deres hengivenhed for Gud ved at efterleve ethvert aspekt af Moseloven, som de fortolkede den.

Der fremstod også andre religiøse grupperinger i den intertestamentale periode, der hver især påberåbte sig en eksklusiv ret til at fortolke skriften. Farisæerne var en uafhængig religiøs gruppe, der opstod kort tid efter det makkabæiske oprør. De fik stor indflydelse på det jødiske samfund ved at lægge et snævert fokus på love

ROMERTIDEN 63 F.KR.

om mad og på ritualernes renhed.

Det var aspekter, som primært havde rødder i mundtlige overleveringer og ikke i skriften. I deres hjem prøvede de at opføre sig, som om de boede i templet.

Saddukæerne, hvis oprindelse er ukendt, nægtede på den anden side at give agt på mundtlige overleveringer og holdt sig stramt til de fem mosebøger. De vendte ryggen til alle andre profeters skrivelser. Denne gruppe bestod mest af eliten i Jerusalem. Ved den tid, hvor Jesus blev født, havde de udvidet deres magt ved at tage kontrol over templet i Jerusalem.

Hver af disse religiøse grupper sørgede for at holde traditioner og doktriner, som de anså for væsentlige i et front liv. Men fordi de manglede vejledning fra en sand profet var de overladt til deres egne fortolkninger.

I venten på en ny uddeling

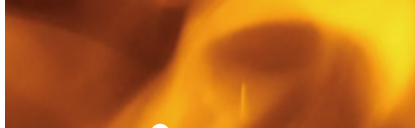
Til trods for religiøs forfølgelse var der stadig retfærdige mænd og kvinder i den intertestamentale periode, der så frem til Messias' komme. Digtene sang salmer, og almindelige mennesker bad, talte og drømte om hans komme – en davidisk konge, som skulle frelse sit folk.

EFTER EN KORT PERIODE MED UAFHÆNGIGHED FALDT JERUSALEM UNDER ROMERSK HERREDØMME, DA POMPEJUS MAGNUS INVADEREDE BYEN. ROMERNE INSTALLEREDE HERODES DEN STORE, EFTERKOMMER AF ESAU, SOM VASALKONGE OVER JUDÆA. HAN GENOPBYGGEDE JERUSALEM OG UDVIDEDE TEMPELOMRÅDET. CÆSAR AUGUSTUS GJORDE SLUT PÅ DEN REPUBLIKANSKE ÆRA I ROMERRIGET OG BLEV DEN ANDEN ROMERSKE KEJSER EFTER JULIUS CÆSAR.

En gruppe, der ventede Messias, var essenerne, som blev dannet under det makkabæiske oprør. Essenerne troede på, at præsterne i templet i Jerusalem var korrumpere, og at templet stod i behov for en gennemgående reformering. De mente, at Messias' komme var nært forestående. De troede på, at han ville hjælpe dem med at kaste det romerske åg af sig, eftersom romerne havde erobret Palæstina omkring år 60 f.Kr.

Ligesom reformationen gik forud for genoprettelsen, skete der også ting i den intertestamentale periode, der forberedte verden på Jesu Kristi komme. Der blev skrevet en bemærkelsesværdig stor del religiøs litteratur i det tidsrum. Blandt andet blev den hebraiske bibel oversat til græsk, og man begyndte at skrive Dødehavsrullerne og De apokryfe skrifter. I den periode udviklede og forfinede man ideerne om engle og opstandelse og begreberne om himmel og helvede.

Til trods for, at de var uden en profet til at vejlede dem, debatterede jøderne betydningen af skriften og den Messias, der skulle komme. Selvom de fleste ventede en davidisk Messias (en efterkommer af kong David), mente andre, at Messias ville

være søn af Aron – og dermed en gejstlig Messias. Atter andre ventede slet ikke en Messias.

Der var blevet bygget så mange forventninger op blandt de forskellige grupperinger i den intertestamentale periode, at de forskellige grupper ikke vidste, hvad de skulle kende Messias på, når han kom. Ingen af dem, hverken de skriftlærde, farisæerne, essenerne eller saddukæerne – godtog Johannes Døber som profet eller Jesus som Messias. Nogle fra de grupperinger var de største modstandere af Johannes og Jesus, mens de tjente på jorden (se Matt 21:23-46).

Debatten og skænderierne om Messias blandt de forskellige grupper fortsatte. Den første profet i den nye uddeling, Johannes Døber, forkyndte den sande Messias' komme og tydeliggjorde, hvilken form for frelse han ville tilvejebringe. Om Jesus Kristus sagde Johannes Døber: »Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd« (Joh 1:29). Mange jøder accepterede, at Johannes Døber beredte vejen for Kristi komme.

Da Jesus Kristus indledte sin jordiske tjenestegerning, »underviste han [folk] som en, der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge« (Matt 7:29). Han havde mange diskussioner

I TIDEN UNDER CÆSAR AUGUSTUS' OG HERODES DEN STORES HERREDØMME BLEV FRELSEREN, JESUS KRISTUS, FØDT I BETLEHEM. HAN BLEV FØDT SOM KONGERNES KONGE, OG ESAJAS PROFETEREDE OM JESU KRISTI, FREDSFYRSTENS, FØDSEL (SE ES 44:6).

med de religiøse ledere, og han udlagde læren om ægteskab, opstandelse, guddommen og sin rolle som Frelser. Eftersom mange af de religiøse ledere fornægtede Jesus (Matt 26:4), sagde han til dem: »I kender hverken mig eller min fader. Kendte I mig, kendte I også min fader.« Han tilføjede: »Hvis Gud var jeres fader, ville I elske mig« (Joh 8:19, 42).

Fordi de forventede en Messias, der var så anderledes fra Jesus, forkastede de ham. Vi lever heldigvis i en tid, hvor evangeliets sandheder er grundlagt på profeters og apostles belæringer (se Ef 2:20). Vi er ikke nødt til at vælge blindt i de åndelige hvirvelvinde, der rejser sig, når man overlades uden profeters og apostles vejledning. Når vi følger vore sidste dages profeter og apostle, kan vi komme til en forståelse af den sande lære om Frelseren, Jesus Kristus, som den blev åbenbaret for profeten Joseph Smith:

»For vi så ham, ja, ved Guds højre hånd; og vi hørte røsten aflægge vidnesbyrd om, at han er Faderens Enbårne –

at ved ham og gennem ham og af ham, bliver og blev verdenerne skabt, og deres indbyggere er født som Guds sønner og døtre« (L&P 76:23-24). ■

DØDEHAVSRULLERNE

ET VINDUE TIL DEN NUTIDIGE BIBEL

Donald W. Parry

Professor i den hebraiske bibel og dødehavsrullerne fra Brigham Young University

Først på året 1947 ledte tre hyrder fra Ta'amireh beduin-stammen efter et vildfarent dyr. En af dem kastede en sten ind i en hule og hørte en lerkrukke gå i stykker. Da de gik ind i hulen, så de, at den indeholdt adskillige store lerkrukker, og der var ruller i nogle af dem.* I årene, der fulgte, fandt beduiner og arkæologer flere hundreder ruller i 11 huler ved Dødehavets nordvestlige kyst.

Mange lærde mener, at Dødehavsrullerne er det største arkæologiske fund i det 20. århundrede. Skriftrullerne er et gammelt bibliotek, der består af mere end 900 tekster, hvoraf de fleste er skrevet på originalt, gammeltestamentligt hebraisk. Omtrent 225 af skriftrullerne indeholder den ældste udgave af Det Gamle Testamente (bortset fra Esters Bog), og de er mere end 1000 år ældre end de udgaver, man brugte i middelalderen. De fleste af skriftrullerne kan dateres til mellem 150 f.Kr. og 68 e.Kr. – selvom nogle af teksterne kan spores så langt tilbage som til det tredje århundrede f.Kr.

Udover de traditionelle bibelske tekster indeholder Dødehavsrullerne også Tempelrullerne (beskriver et tempel, som bliver bygget i Jerusalem og det ideelle pagtssamfund), Krigsrullerne (beskriver en verdens ende-konflikt),

og tekster, der svarer til Bibelen (så som bøger af Enok, Noa, Melkisedek og testamenter af Jakob, Juda og Levi). Der nævnes ikke meget om Enok i Bibelen, men på rullerne er Enok en stor karakter – en mægtig profet med særlige gaver.

De fleste af rullerne er meget skrøbelige på grund af tidens tand og udsættelse for vejr og vind, men lærde har været i stand til at indsamle et væld af information om skrivepraksis. Skrivernes omhyggelige og pertentlige arbejde antyder en høj grad af professionalisme og kompetence i deres afskrivning og overførsel af hellige tekster fra en generation til en anden. De af os, som elsker og påskønner de hellige skrifter, har meget at takke disse omhyggelige skrivere for.

Når vi tager de gamle metoder for at overføre tekster i hånden i betragtning, forstår vi, at Bibelen har været en bemærkelsesværdig proces igennem for at klare sig ind i dette århundrede. Dødehavsrullerne vidner om, at Det Gamle Testamente er blevet overleveret igennem århundreder med en hæderværdig grad af akkuratessse. Dette skylder vi professorer, skribenter, skrivere og alle, der har været ansvarlige for Bibelens overlevering gennem generationer, tak for. ■

**Beretningerne om, hvordan skriftrullerne blev fundet varierer, fordi hyrderne først fortalte deres beretning, som de så huskede den, en del år senere.*

**Biskop
Gary E.
Stevenson**

Præsiderende
biskop

Uden Frelserens fødsel og sonoffer ville vi stå uden en medlemmand, en talsmand hos Faderen og uden en formidler, som gør det muligt for os at vende tilbage til vor kærlige, himmelske Faders nærhed og leve sammen som evige familier.

JULEN holder

Da min far var dreng, boede han i en lille by i det centrale Utah, tæt på Utah-søen. Inden pioniererne kom, havde indianerne jagtet og fisket i det område. Visse steder rundt om søen blev det populært at kigge efter pilespidser.

Ved en far og søn-aktivitet, da min far var fem år gammel, tog menigheden til Utah-søen for at lede efter pilespidser. Da gruppen havde brugt dagen på at lede, spurgte min farfar min far, om han havde fundet nogle pilespidser.

»Nej, jeg fandt ikke nogen,« svarede min far. Så stak han hånden ned i lommen og sagde: »Men jeg fandt denne flotte sten, der er formet som et juletræ.«

Min far havde alligevel fundet en pilespid, men han vidste det ikke. Han havde den ægte vare i hånden, men han vidste ikke, hvad det var.

Vid, hvem vor Forløser er

For mange mennesker i dag er deres opfattelse af, hvad der er sandt og mest vigtigt, nemlig Jesus Kristus, verdens Frelser, sløret af ting, der ikke er sande eller ægte.

Jeg så for nylig et TV-program om Jesus Kristus, som satte spørgsmålstejn ved, om han virkelig var blevet født af jomfru Maria. Selv professorer fra velrenommerede uddannelsesinstitutioner spekulerede på, om det kunne være således.

Til sådanne tvivlere har præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) sagt: »Såkaldt lærde forsøger at overbevise os om, at Kristi guddommelige fødsel, som vi læser om i Det Nye Testamente, slet ikke var så guddommelig, og at Maria ikke var jomfru, da Jesus blev undfanget. De vil have os til at tro, at Josef, Jesu plejefar, var hans fysiske far, og at Jesus derfor bare var menneskelig i alle sine egenskaber og karaktertræk. De fremstår generøse i deres ros af ham, når de siger, at han var en stor filosof, måske endda den største. Men meningen med deres umage er at fornægte, at Jesus var gude-søn, for på den lære hviler alle kristendommens præmisser.«¹

Jeg har stået på ski på kunstig sne, og jeg har pyntet kunstige juletræer med kunstige istapper. Nogle gange kan det være svært at fatte, hvad der er ægte,

FIND FRELSEREN

»Sommetider er de mest dyrebare og hellige ting lige for øjnene af os, men vi kan eller vil

ikke se dem ...

Jeg lover, at dersom vi rydder lidt op i vores liv og af hjertets oprigtighed og ydmyghed søger den rene og milde Kristus, så vil vi se ham, vi vil finde ham – i julen og resten af året.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »How to See the Christ in Christmas«, *New Era*, dec. 2013, s. 48.

især i disse virtual reality-tider. Så hvordan kan vi vide, hvad der er sandt og ægte? Hvordan kan vi få et vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er virkelig, ægte og sand?

Vi får et vidnesbyrd om, hvad der er virkeligt, når vi læser Guds ord i skrifterne – gamle som nye. Vi lærer om, hvordan Frelseren vitterlig er, når vi lytter til og læser de levende profeters og apostles vidnesbyrd. Vi finder sandheden, når vi beder »af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet [vi] har tro på Kristus« (Moro 10:4). Vi finder den rette vej, når vi tror på Kristus og ikke forkaster ham; »og Kristus er Israels Hellige; derfor må [vi] bøje [os] for ham og tilbede ham af al [vores] kraft, sind og styrke og af hele [vores] sjæl« (2 Ne 25:29).

Profetier om Kristi fødsel

Der er mange profetier i skriften om Kristi fødsel – den første jul. Når vi læser disse profetier i skriften, glemmer vi måske, at de netop var *profetier*. De indeholder mange detaljer om, hvad der skulle ske, men endnu ikke var sket.

800 år inden Kristus blev født, sagde Esajas: »For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømme skal ligge på hans skuldre. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste« (Es 9:5).

600 år inden Frelseren blev født, beskrev Nefi et syn, han havde haft om Guds Søns mor:

»Og jeg så og skuede ... byen Nazaret; og i byen Nazaret så jeg en jomfru, og hun var overordentlig skøn og hvid ...

Og [englen] sagde til mig: Se, jomfruen, som du ser, er Guds Søns mor på kødets vis ...

Og jeg så og skuede igen jomfruen, der bar et barn i sine arme.

Og englen sagde til mig: Betragt Guds lam« (1 Ne 11:13; 18, 20-21).

124 år inden Frelserens fødsel sagde kong Benjamin:

»For se, den tid kommer og er ikke langt borte, da Herren den Almægtige ... skal komme ned fra himlen blandt menneskenes børn og skal bo i en bolig af ler og skal gå omkring blandt menneskene, idet han udfører mægtige mirakler ...

Og han skal kaldes Jesus Kristus, Guds Søn, himlens og jordens Fader, skaberen af alt fra begyndelsen, og hans mor skal hedde Maria« (Mosi 3:5, 8).

38 år inden Kristus lod sig føde, sagde Alma: »Og se [Guds Søn] skal blive født af Maria ved Jerusalem, som er vore forfædres land, og hun er en jomfru, et dyrebart og udvalgt redskab« (Alma 7:10).

Og blot 6 år inden det blev jul for første gang, erklærede lamanitten Samuel:

»Og se, dette vil jeg give jer som et tegn på tidspunktet for hans komme; for se, der skal være store lys på himlen i et sådant omfang, at der om natten, før han kommer, intet mørke skal være ...

Og se, der skal også stige en ny stjerne op, en sådan, som I aldrig før har set« (Hel 14:3, 5).

Det jødiske folk ventede spændt på denne store begivenhed. De vidste, at Messias ville komme. De forventede, at han kom i herlighed,

udfrie dem timeligt, grundlagde et jordisk rige og regerede som deres konge.

Hvem skulle være de første til at kende til Messias' fødsel? Skulle det ikke være sanhedrinet eller andre med magt og indflydelse?

I Bibelen læser vi, at det var for hyrderne på marken, at englen forkyndte »stor glæde« (Luk 2:10), og det var vise mænd, som kom langvejsfra, der så hans stjerne gå op og kom for at tilbede ham (se Matt 2:2). De magtfulde og indflydelsesrige, som ikke så klart for denne verdens filosoffer, var der ikke med Frelseren ved hans fødsel eller i hans tjenestegerning. De havde den ægte vare lige for øjnene af sig, men enten vidste eller accepterede de det ikke.

Om at blive mere kristuslignende

Præsident Benson sagde, at en af de bedste ting ved juletiden er, at den

øger vores lydhørhed over for de ting, der hører Gud til:

»Den får os til at tænke over vores forhold til Faderen, og hvilken grad af hengivenhed vi nærer for Gud.

Den tilskynder os til at være mere tolerante og givende, mere betænksomme over for andre, mere gavmilde og oprigtige, mere fyldt med håb og næstekærlighed – alle kristuslignende egenskaber. Det er intet under, at julen rører menneskers hjerte over hele verden ... Øget opmærksomhed og hengivenhed rettes i det mindste for en tid mod vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.«²

Når julestemningen trænger sig ind i vores hjerte i denne juletid, så lad os gøre noget, der udtrykker vore følelser og viser, at vi forstår, at det barn, der blev født i Betlehem, er den ægte Forløser. Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) gav nogle praktiske råd til, hvordan vi kan gøre det:

»Bilæg en strid, denne jul. Opsøg en glemt ven. Afvis mistanken og erstat den med tillid. Skriv et brev. Svar mildt. Anspor de unge. Vis din kærlighed i ord og gerning. Hold et løfte. Giv slip på dit nag. Tilgiv en fjende. Undskyld. Prøv at forstå. Gransk dine krav til andre. Tænk først på en anden. Vær venlig. Vær blid. Grin lidt mere. Vis din taknemlighed. Byd en fremmed velkommen. Glæd et barns hjerte. Fryd dig over jordens skønhed og undere. Udtryk din kærlighed og udtryk den så igen.«³

Uden Kristus ville der ikke være nogen jul. Uden Kristus kan der ikke være nogen fylde af glæde. Uden hans fødsel og sonoffer ville vi stå uden en mellemmand, en talsmand hos Faderen og uden en formidler, som gør det muligt for os at vende tilbage til vor kærlige, himmelske Faders nærhed og leve sammen som evige familier.

Vi fejrer den smukke og mirakuløse vitterlighed af Guds Søns fødsel og mission, og jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser – den lovede Messias. ■

NOTER

1. *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 128.
2. Ezra Taft Benson, i Larry C. Porter, »Remembering Christmas Past: Presidents of the Church Celebrate the Birth of the Son of Man and Remember His Servant Joseph Smith«, *BYU Studies*, bd. 40, nr. 3, 2001, s. 108.
3. Howard W. Hunter, »The Gifts of Christmas«, *Ensign*, dec. 2002, s. 18-19.

MORS JULETÆPPE

En af de mest udfordrende oplevelser i mit liv fandt sted kort tid efter, at vores 10-årige datter var død af kræft i hjernen. Talemåden »du kan ikke tage det med dig« kom tydeligt til mig, da vi så os omkring på hendes værelse en lørdag eftermiddag.

Clarissa var væk, men der var stadig tydelige spor efter hendes jordiske ophold på hendes værelse. Nu stod vi med den skræmmende opgave, at vi skulle beslutte, hvad vi skulle gøre med hendes sager. Jeg vidste, at det ikke ville blive let at skille sig af med

nogen som helst af hendes ting, især ikke for min hustru.

Midt i al virakken med hospitaler, kemoterapi og røntgenstråling havde vi ikke haft meget tid til at gøre rent og rydde op.

Minderne vældede ind over os, da vi pakkede de ting ned, som hun havde arrangeret på sit hovedgærde og sin boghylde. De havde alle betydning meget for hende – det var alt fra hendes yndlingstæppe, -bog eller -halskæde eller tøjdyr, skolebøger og fodbold. Min hustru snøftede,

da vi spurgte, hvad vi skulle gøre med tingene.

Vi samlede mange af Clarissas bøger og tog dem med hen på skolen, så de andre børn kunne nyde godt af dem. Vi gav naboen hendes kommode. Noget af hendes tøj gik til kusinerne. At fokusere på at hjælpe andre gjorde den svære situation med at skille sig af med hendes ting lidt nemmere.

Da julen nærmede sig adskillige uger senere, spurgte mine to teenage-døtre deres mor om, de måtte bruge

Jeg vil altid huske min hustrus ansigtsudtryk, da hun åbnede sin gave og så, hvad hendes døtre havde lavet til hende.

HAN HAR BRUG FOR MIN TJENESTE NU

noget af Clarissas tøj til en særlig julegave. De udvalgte hvert stykke tøj ud fra de familieminder, der knyttede sig til det, og de klippede omhyggeligt firkanter ud af det, som repræsenterede særlige øjeblikke i hendes liv.

Nogle få dage inden jul viste de og den leder i Unge Piger, der havde hjulpet dem med ideen, det tæppe, de lavede. Jeg kiggede forbløffet på hvert enkelt stykke tøj, som afspejlede en begivenhed i Clarissas liv. Der var et stykke af hendes fodbolddragt, et stykke af en skjorte, vi havde købt på en familieferie og et stykke af de pyjamasbukser, hun havde brugt på hospitalet. Hvert dyrebare og smukke stykke mindede mig om vores tid med hende. Jeg fortalte mine døtre, at det var perfekt. Jeg vidste, at deres mor ville elske det.

Den julemorgen så jeg en gave, der blev givet fra hjertet. Jeg vil altid huske min hustrus ansigtsudtryk, da hun åbnede sin gave og så, hvad hendes døtre havde lavet til hende. Hver aften siden da har hun viklet sit jule-tæppe omkring sig og nydt minderne og drømmen om, at vores familie en gang kan forenes igen – takket være Jesu Kristi sonoffer og opstandelse. ■
Jed Packer, Utah, USA

Jeg sidder ved symaskinen og syer flonelstykker sammen. Børnemønstre i bløde farver pryder tæppet øverst og koordinerede farver udgør bagsiden af det babytæppe, jeg syer.

Hjælpeforeningen i vores menighed laver sæt til nyfødte børn i fattige og katastroferamte områder. Jeg er en amatør, når det gælder syning, men jeg er opsat på at deltage. Jeg kan godt lide at vælge stof til projektet og klippe det ud i firkanter, der passer til tæppet.

Jeg syer de rigtige sider på stoffet sammen og syer rundt i kanten og lader et stykke stå åbent, så man kan vende indersiden udad på tæppet. Så syer jeg kastesting langs kanterne, klipper hjørnerne og vender tæppet, så de farverige sider vender udad og hæfter de åbner sider sammen.

Jeg syer langs kanterne for at forstærke sømmen. Jeg lægger forsigtigt stoffet i symaskinen og kører hurtigt. Da jeg skynder mig for at blive færdig, så jeg kan passe mine huslige pligter, er der en tanke, der rammer mig: »Hvad nu, hvis jeg syede dette tæppe til det lille barn Jesus?«

Den tanke fik mig til at tage det roligt og være omhyggelig med at strække sømmen. Selvom jeg var omhyggelig, blev sømmen ikke helt lige.

Dernæst syer jeg en 25 cm stor firkant på midten for at få for- og bagside til at hænge ordentligt sammen. Jeg laver et stort papirmønster, lægger det midt på tæppet og markerer rundt om. Så lægger jeg stoffet rigtigt på, drejer forsigtigt nålen ned og syer forsigtigt.

Da jeg er færdig, klipper jeg trådene

af og trækker ud i det færdige tæppe. Det er ikke firkantet – det er en mellemting af en trapez og et parallelogram.

Jeg lægger tæppet til side, finder noget nyt stof frem og begynder igen – og gør mig endnu mere umage for en værdig gave til gudebarnet. Men selv med den ekstra umage blev resultatet ikke meget bedre. Ingen af de tæpper, jeg syer, er perfekte.

Jeg føler ikke, at jeg kan være bekendt at tage nogen af tæpperne med til indsamlingsstedet, i hvert fald ikke i år. Hvis jeg bliver ved med at øve mig, kan det være, at jeg en dag kan bidrage med noget.

Så slår en anden tanke mig: »Hvis du venter til dine tæpper er perfekte, så er Jesusbarnet nok i Egypten.«

Jeg forstår. Muligheden for at tjene ville være forpasset. Frelseren godtager vores offer og bidrag, når vi gør vores allerbedste, hvor utilstrækkeligt det end måtte være. Jeg ved, at et nyfødt barn, der er svøbt i et blødt, rent tæppe, godt kunne sove i det, selvom hjørnerne ikke er lige.

Når jeg overvejer, hvorvidt min indsats vil gøre indhug i alle verdens behov, kommer jeg i tanke om Kristi ord: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40).

Så jeg fortsætter med at sy tæpper og arbejder på at gøre dem så pæne, som jeg kan. Jeg ved, at der er et behov for dem nu og ikke i en fjern fremtid, hvor jeg er blevet mester i at sy. ■

Jean Hedengren Moultrie,
Washington, USA

VORES BEDSTE JULEGAVE NOGENSINDE

Det var juleaften, og familien var som hvert år samlet for at fejre jul sammen. Uret skulle til at slå sine midnatsslag, da far kaldte os sammen og sagde, at han havde noget at vise os.

Med al den forberedelse og spænding, der ledsager juleaften, havde mine søstre, min mor og jeg ikke lagt mærke til, at min far havde forberedt noget. Så snart vi alle havde sat os til rette, begyndte han at vise os nogle lysbilleder.

I sit lysbilledshow, som bestod af et maleri af Frelseren, julescenarier og nøje udformede ord, udtrykte far sin kærlighed til os. Hans præsentation mindede os også om julens sande betydning og den glæde og taknemlighed, vi bør føle i forbindelse med

Frelserens fødsel. Et af billederne var et farvestrålende juletræ, hvor der også var ord på: »Denne jul vil Jesu Kristi kærlighed give mig et nyt liv.«

Den mest specielle del af fars præsentation kom, da han brugte billedet af Frelseren til at komme med en nyhed. Det var ikke hvilken som helst nyhed, det var den bedste nyhed nogensinde. Over billedet af Frelseren havde han skrevet ordene: »Jeg har besluttet mig for at blive døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

Vores far havde endelig besluttet sig for at blive medlem af Kirken! Det kan godt være, at det er en let beslutning for nogle mennesker, men det var det ikke for vores far. Han havde

studeret evangeliet og lært om Kirken i 25 år. Til trods for alle vore anstrengelser og mange missionærlektioner var han stadig ikke blevet døbt. Vi havde aldrig forstået hvorfor, men vi vidste, at han ikke var klar.

Jeg indrømmer, der har været tidspunkter, hvor jeg tænkte, at min far aldrig blev døbt. Men inderst inde mistede jeg aldrig håbet om det, og vi fortsatte alle med at bede for ham. Den juleaften besvarede Herren vore bønner.

Da far kom med sin bekendtgørelse, tudede vi allesammen af glæde. Der var mange blandede følelser – spænding, overraskelse, men mere end noget andet en enorm glæde, der er svær at beskrive.

Fars bekendtgørelse ændrede ikke blot den juleaften, den ændrede min families liv. Der er stadig noget, vi skal rette op på som enkeltpersoner og som familie, men jeg ved, at det bliver lettere at gå fremad nu, hvor vi er samlet i Kirken.

Jeg er Herren så taknemlig for den velsignelse. Om nogle få måneder skal vi besegles i templet som familie. Fars bekendtgørelse var helt sikkert den bedste julegave nogensinde. ■

Adriana Nava Navarro, Bolivia

Den mest specielle del af fars præsentation kom, da han brugte billedet af Frelseren til at give os den bedste nyhed nogensinde.

JUL UNDER BØLGEBLIK

Da jeg var udstationeret i Manilla i Filippinerne under Anden Verdenskrig, mødtes jeg ofte med en lille gruppe af andre sidste dages hellige værnepligtige for at holde nadvermøde. Under et af møderne bemærkede jeg en filippinsk kvinde bagest i vores udbombede bygning gennem en åbning, som engang havde været en dør. Jeg tænkte, om hun var blevet draget af vores sang. Hun var forsvundet, da vi åbnede vore øjne igen efter bønnen.

Hun kom tilbage senere, og vi inviterede hende med til vores møde. Hun hed Aniceta Fajardo, og hun blev gladeligt venner med os. Efterhånden som hun fortsatte med at komme til vore møder, lærte hun mere om Jesu Kristi evangelium.

Da julen nærmede sig, besluttede vi at give Aniceta og hendes familie nogle julegaver. Vi samlede dåser med mælk, kød og grøntsager, et par tæpper og en førstehjælpskasse med penicillin til Anicetas syge barnebarn.

Da det blev juleaften, tog vi gaverne på nakken og gik hen til Anicetas hjem. Hun boede sammen med sin datter og barnebarn under nogle plader af bølgeblik, som stod op ad en murstensvæg, der var det tilbageblevne af en søndersprængt bygning. Vi undrede os over, hvordan de overlevede med så beskedent et ly mod den tropiske regn, der var så udbredt på den årstid.

En af vore mænd brækkede en gren af et mangotræ og satte den i jorden. Vi fandt lidt affald, som vi pyntede grenen med.

Aniceta og hendes familie så glade og måbende til. Da de så gaverne, vi havde taget med, løb deres begejstring over i taknemlighed og glædestårer. De havde hverken set eller spist sådanne fødevarer i lang tid, og de græd så meget i en tid, at de slet ikke kunne tale.

Da det jo var jul, gik vore tanker til vore kære derhjemme. Jeg tænkte på et telegram, jeg havde modtaget to dagen inden, som informerede mig om, at jeg var blevet far. Vi gav udtryk for vore følelser og afsluttede med vore vidnesbyrd om Frelseren og det gengivne evangelium.

Vi forsikrede denne skønne familie om Frelserens kærlighed til dem. De fandt trøst i vore ord, og en følelse af

fred varmede natteluft. Så sagde vi farvel til vore kære venner og ønskede dem god jul.

Snart efter blev jeg forflyttet til et nyt område, og jeg så aldrig Aniceta og hendes familie igen. Men år senere åbnede jeg *Church Almanac* på et afsnit om Filippinerne og læste, at Aniceta Pabilona Fajardo var den første filippiner, der havde tilsluttet sig Kirken på øerne.¹ Det er en vidunderlig velsignelse at tænke på de frø, vi såede ved juletid i 1945. ■

Erwin E. Wirkus, Idaho i USA

NOTER

1. Se »Philippines«, *Deseret News 1991-1992 Church Almanac*, s. 157; nyere udgaver af *Church Almanac* staver søster Fajardos fornavn Aneleta.

Vi brækkede en gren af et mangotræ og stak den i jorden. Aniceta og hendes familie så glade og måbende til.

Svaret på ALLE DE svære spørgsmål

Når vi støder på svære spørgsmål, er der i sidste ende kun et, der betyder noget.

R. Val Johnson

Kirkens Tidsskrifter

De spørgsmål, vi møder på livets vej, er ikke altid lette at svare på. Nogle af de personlige udfordringer, vi har – det være sig fx at miste et barn, at en ven svigter eller et alvorligt økonomisk tilbageslag – er det ofte svært at forlige sig med, og vi har brug for medfølelse støtte fra dem omkring os. Sommetider er den sværeste kamp i de situationer at indse, at vor himmelske Fader elsker os og ikke straffer os, selvom vi ikke kan se meningen med prøvelsen, hvis der overhovedet er en.

Nogle af de sværeste spørgsmål dukker op, når det, vi tror på, udfordres af skiftende samfundsnormer eller af nyhedsinformation, nogle gange misinformation, som kritikere af Kirken konfronterer os med. I sådanne tider kan det virke som

om, vores doktrinære eller historiske grundvold ikke er så sikker, som vi troede. Vi fristes måske til at tvivle på sandheder, som vi har taget for givet, og de åndelige oplevelser, som har formet vores tro.

Hvad gør vi, når tvivlen trænger sig ind i vores hjerte? Er der overhovedet et svar på de rigtigt svære spørgsmål?

Ja, der er. Rent faktisk afhænger alle svar – alle de rigtige svar – af svaret på ét enkelt spørgsmål: Stoler jeg mere end noget andet på Gud?

Enkelt, men ikke let

Er den tilgang for enkel? For nem?

Måske. Sandheden er ikke altid indlysende, især ikke når den skal konkurrere med smukt indpakkede og lokkende alternativer. Vi forstår ofte kun sandheden delvist, og hele sandheden har vi stadig til gode at lære. Og i den læreproces støder vi på den ubehagelige udsigt til at skulle opgive en ufuldstændig, men hidtil tryk forståelse. Men at stole på, at Gud har alle svarene, at han elsker os, og at han vil besvare alle vore spørgsmål – på sin måde og til sin tid – kan gøre vores søgen enklere. Det er måske ikke altid let, men når man blot sætter sin lid til Guds råd, kan det føre en sikkert igennem forvirringens tåge.

Under oktoberkonferencen i 2013 kom præsident Dieter F. Uchtdorf,

andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, med denne indsigtfulde udtalelse:

»Det er naturligt at have spørgsmål – et frø i form af oprigtig søgen er ofte spiret og blevet til træer af forståelser. Der er kun få medlemmer af Kirken, som ikke fra tid til anden har kæmpet med alvorlige eller følsomme spørgsmål. Et af formålene med Kirken er at modne og fremelske troens frø – også dem i tvivlens og uvishedens sandede jord. Tro er et håb om det, som ikke ses, men som er sandt.

Så mine kære brødre og søstre – mine kære venner – betvivl derfor først jeres tvivl, før I betvivler jeres tro. Vi må aldrig lade vores tvivl tage os til fange og holde os væk fra den guddommelige kærlighed og fred eller gaver, som kommer af tro på Herren Jesus Kristus.«¹

Nogle nyttige principper

Så hvordan kan vi på ærlig vis betvivle vores tvivl? Hvordan fæstner vi vores tro på åbenbaringens solide klippe og ikke i sandet jord eller på omskiftelig menneskelig forståelse? Det kan være en hjælp at huske på følgende principper.

1. PRINCIP: Gud ved langt mere, end vi gør. Når vi støder på spørgsmål – det være sig personlige, sociale eller doktrinære – kan vi stole på det faktum, at universets skaber

MODET TIL AT STÅ OP FOR PRINCIPPER

»Det er umuligt at stå oprejst, hvis man planter sine rødder i det skiftende sand, som udgøres af andres meninger og billigelse. Vi støder alle på frygt, vi udsættes for latterliggørelse og møder modstand. Lad os – alle sammen – have modet til at gå imod den gængse opfattelse, modet til at forsvare vore principper.«

Præsident Thomas S. Monson, »Vær modig og stærk«, *Liahona*, maj 2014, s. 68-69.

FIND SVAR

Få hjælp til fordybelse af dit studium efter svar på svære spørgsmål på lds.org/topics og history.lds.org, og find andre hjælpekilder online.

ved langt mere, end vi gør. Har han taget fat på et emne (og det har han sommetider ikke), så kan vi stole på, at hans udsyn er langt klarere end vores.

»For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren;

for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer« (Es 55:8-9).

2. PRINCIP: Gud deler noget af sin kundskab. En logisk følgeslutning af første princip er, at Gud deler så meget af det, han ved med os, som vi er rede til at modtage, og han er klar til at levere. Vi er blot nødt til at forbedre os på at modtage og så søge det. Skrifterne besvarer mangt et spørgsmål. En af de største glæder i dette liv er at blive belært af Helligånden, når han bruger skriften til at åbenbare os »linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der« (2 Ne 28:30) som svar på vores flittige studie.

Der er nogle spørgsmål, særligt dem af historisk karakter, der kan være fornuftige forklaringer på, og jo mere information et ærligt studie afslører, jo klarere ser vi.

Vi er også velsignede ved at have levende profeter og apostle, som underviser os, som himlen inspirerer dem til det. Vi behøver ikke at »slynges og drives hid og did af hver

lærdoms vind.« Vi kan sætte vores lid til, at deres kollektive vejledning vil hjælpe os alle til at nå »frem til enheden i troen og i erkendelsen af Guds søn« (se Ef 4:11-15).

3. PRINCIP: Vi kan stole på Guds kærlighed. Gud elsker os langt mere, end vi kan begribe. Vi er hans børn, og han ønsker, at vi vender tilbage til hans nærhed som modne, herliggjorte væsener, der er i stand til at blive ham lig (se Moses 1:39). Alle de råd, han giver os, kommer af den dybeste kærlighed og af ønsket om at velsigne os for evigt. Vi kan stole fuldstændigt på den kærlighed.

»Hvor dyrebar er dog din godhed, Gud! Mennesker søger tilflugt i dine vingers skygge« (Sl 36:8).

4. PRINCIP: Vi er nødt til at søge åndelig bekræftelse. Dersom

meget af verdens visdom synes at være i modstrid med Guds, bør det ikke undre os. Vi lever trods alt, efter Forsynets vilje, i en falden verden, hvor vi er afskåret fra Guds nærhed og sind. De vilkår kan gøre en forståelse af det, der hører Gud til, svær; »for hvem ved, hvad der bor i mennesket, undtagen menneskets egen ånd? Således ved heller ingen anden end Guds ånd, hvad der bor i Gud ...

Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok« (1 Kor 2:11, 14).

Hvis vi skal forstå det, der hører Gud til, kan vi ikke alene forlade os på menneskelig visdom til at gøre det. Vi har brug for adgang til Guds Ånd for at »vide, hvad Gud i sin nåde har

givet os ... som Ånden har lært os, og vi tolker det åndelige for åndelige« (1 Kor 2:12-13).

Når vi bliver døbt og bekræftet som medlemmer af Kristi Kirke, får vi Helligåndsgaven. Med den gave kan vi lære af Ånden og modtage hans betryggende bekræftelse af sandheden. At få en åndelig bekræftelse fordriver tvivl langt mere sikkert og vist end selv den mest overbevisende logik, og den er tilgængelig for enhver, som søger sandheden gennem oprigtig bøn, flittigt studium og lydighed mod Herrens befalinger.

»Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer« (Matt 7:7).

5. PRINCIP: Vi må vente på Herren. Sommetider kæmper vi tilsyneladende forgæves for at forstå de prøvelser og spørgsmål, vi har. Trods

vores bedste indsats, opnår vi ikke en forståelse. Himlene synes lukkede. Det er dér, vores tillid til Gud gør os i stand til at have tålmodighed til at vente på ham. Ikke alle spørgsmål vil blive besvaret straks eller i dette liv overhovedet. Ikke alle byrder lettes, før legeme og ånd adskilles. Men hvis vi elsker Gud over alt andet, hvis vi stoler på, at han elsker os, vil vi være i stand til at holde ud i tro til den dag gryr, hvor sløret løftes, og alt bliver klart.

»Overgiv din vej til Herren, stol på ham, så griber han ind;

han lader din ret bryde frem som lyset og din retfærdighed som den klare dag.

Vær stille over for Herren, vent på ham« (Sl 37:5-7). ■

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, »Kom, slut jer til os«, *Liahona*, nov. 2013, s. 23.

David L. Beck
Unge Mænds
hovedpræsident

FRELSEREN OG NADVEREN

MIN ERFARING MED NADVEREN

Så længe jeg kan mindes,
har jeg tænkt på Jesus
Kristus under nadveren.

Da jeg sidste december for
første gang omdelte nadve-
ren, kom der en følelse af
fred og hellighed over mig.
Jeg følte, at Ånden fortalte
mig, at jeg hjalp andre med
at komme til Kristus. Jeg er
taknemlig for, at vor himmel-
ske Fader stoler nok på mig
til at lade mig tjene ham og
hjælpe andre.

**Jacob R. er 12 år og
fra Idaho i USA**

*Når I deltager i
nadveren, fornyer
I jeres pagter om
altid at erindre
Frelseren.*

Hvad tænker I på, når I spiser nadverbrødet og drikker vandet, eller når I forbereder, velsigner eller omdeler nadveren? Mange af os tænker på vore pagter, og hvordan vi lever. Vi tænker over vore synder og beder om tilgivelse og beslutter os for at forbedre os.

Det er vigtige aspekter af nadveren. Derudover er der noget andet at tænke over – noget der er så grundlæggende og særligt, at det er en del af selve nadverbønnen. Det er ihukommelsen af Jesus Kristus, Guds Søn, verdens Frelser. De, som spiser af brødet lover, »at spise til erindring om ... Søn[nen]s legeme ... og altid erindre ham« (L&P 20:77). Ligeledes lover de, som drikker vandet, »at gøre det til erindring om ... Søn[nen]s blod ... at de altid erindrer ham« (L&P 20:79).

Valget om at erindre Frelseren og hans sonoffer er grundlæggende for nadveren. Som ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »I nadverbønnernes enkle og smukke sprog ... synes det vigtigste

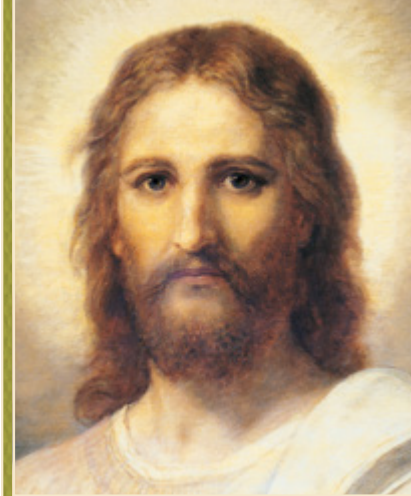

ord, vi hører at være *erindre*. Det, der er understreget i begge bønner, er, at alt dette gøres til erindring om Kristus. Ved at deltage bevidner vi således, at vi altid vil erindre ham, så vi altid kan have hans Ånd hos os.«¹

Frelseren fremhævede den samme pointe, da han indstiftede nadveren med sine apostle under påsken i Jerusalem på sin tjenestegernings sidste aften – den aften han led for os i Getsemane have, inden han igen led på korset. Da han for eksempel, efter at have givet dem brødet sagde »Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig!« (Luk 22:19; se også Matt 26:26-28).

På den første dag under Frelserens besøg blandt nefitterne underviste han dem om nadveren. Igen bad han dem om at deltage til erindring om sit legeme og blod og fortalte dem, at når de gjorde det, ville det »være et vidnesbyrd for Faderen om, at [de] altid erindre[de ham]« (3 Ne 18:7). Så gav han dem dette løfte: »Og hvis I altid erindrer mig, skal I have min Ånd til at være hos jer« (3 Ne 18:11).

Sikke en vidunderlig velsignelse! I en verden præget af udfordringer, uro og fristelser, som konstant kan føre os på afveje, er der så nogen vigtigere gave at have? Ved at have Ånden hos os kan vi kende sandheden i alt (se Moro 10:5). Det vil give os kraft og

ERINDRING AF FRELSEREN

I kan overveje at læse *Kom og følg mig*-oplægget: »Hvordan kan jeg hjælpe andre til at få en indholdsrig oplevelse i forbindelse med nadveren?« på lds.org/youth/learn/ap/ordinances-covenants/menaningful?lan=dan som hjælp til at erindre Frelseren. Videoen på siden, »Altid erindre ham«, kan bruges til familieaftenundervisning.

visdom til at leve på den måde, som Herren ønsker af os, til at træffe de rette valg, tjene trofast og blive ham lig.

Hvad kan I gøre for at erindre ham, når I deltager i nadveren hver uge? Hvad kan I gøre for *altid* at erindre ham – hele ugen og livet igennem?

Jeg opfordrer jer til at grunde over disse spørgsmål og forpligte jer til altid at erindre Frelseren. I vil blive forbløffede over, hvordan det vil ændre jeres liv. ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, »Gør dette til ihukommelse af mig«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 68.

////////////////////////////////////

HVORDAN ER DET //////////////////////////////////// AT VÆRE ET HELT NYT MEDLEM?

////////////////////////////////////

Du kan hjælpe nye medlemmer ved at forstå, hvad de går igennem.

Hvis man vokser op i Kirken, er der mange ting i Kirken, som bliver helt normale. Man bliver vant til møderytmen, bygningen, man kommer i, og det tøj, folk har på i kirke. Ting som at holde tale ved nadvermødet, betale tiende og offerydelse og at faste en gang om måneden bliver bare en del af livet. Efterlevelse af visdomsordet, accept af kaldelser til at tjene og efterlevelse af kyskhedsloven er alt sammen en del af det, man lærer at gøre.

Men for konvertitter kan det være en stor mundfuld at skulle tilpasse sig alt det. At modtage et vidnesbyrd om evangeliets sandheder er ganske vist første skridt til medlemskab af Kristi kirke. Men at man har et vidnesbyrd betyder ikke, at overgangen til at leve et liv som medlem af Kirken er let.

Kirken kan virke meget anderledes

Tag nu for eksempel mig. Jeg har haft SDH-venner, siden jeg var 13, og jeg tilsluttede mig Kirken, da jeg var 19. Men selvom jeg havde lært en masse om Kirkens kultur gennem de år, så var overgangen svær for mig. For mig var kulturen og ritualerne i Kirken så anderledes, at de virkede mærkelige.

Jeg voksede op med en kirke, der på mange måder var forskellig fra den, I kender eller kommer til at kende. I kirken havde præsterne og koret kåber på, der ligner dem, man har på, når man består high school. Under gudstjenesten – det, der svarer til nadvermødet – prædikede præsten, og det var kun ham, der talte. Hver søndag gentog vi alle sammen »Fadervor« i kor og sang salmen »Pris Gud fra hvem hvert gode kom.« Små børn blev døbt ved, at man stænkede vand på deres hoved, men de blev først konfirmeret omkring 14-årsalderen.

Vi brugte druesaft i stedet for vand til nadveren, og eleverne i gymnasie-alderen deltog

med de voksne i søndagsskolen, hvor man talte om det, der rørte sig i samfundet.

Selv vore bygninger adskilte sig fra de sidste dages hellige-bygninger, jeg har besøgt. Vi havde en stor kirke, der var udformet som kristne kirker i Europa med et højt spidst tag og høje glasmosaik-vinduer. Der var et kors i korloftet. Og der stod et smukt, højt klokketårn ude foran. Jeg elskede at ringe med klokkerne, når gudstjenesten var forbi. De var tunge nok til at kunne løfte et barn fra jorden, når rebet svingede op og ned.

Vore skikke og sociale overbevisninger var også anderledes. Vi lærte, at det var i orden at drikke alkohol og ryge. Det var også okay at have en kæreste, når man var teenager. Rent faktisk lærte vi også, at man også kunne nyde seksuelt samkvem før ægteskabet, så længe man troede, man var forelsket. Vi talte aldrig om at have et vidnesbyrd. Så den første gang jeg var med til faste- og vidnesbyrds-møde – var det bare ... Jeg kunne slet ikke fatte, hvor mærkeligt det var. Der var ingen, der stod og delte deres tanker på den måde i min kirke.

At komme ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige handlede ikke bare om at lære nye trossætninger, fx

DE FØRSTE SEKS MÅNEDER EFTER
MIN DÅB VAR VIRKELIG SVÆRE. DET
VAR LIGE FØR, JEG IKKE KLAREDE DET.
**ALT VAR
SÅ ANDERLEDES ...**

om forudtilværelsen og dåb for de døde; det var en total ændring af kultur, livsstil og forventninger. Det har været en svær rejse at vænne sig til alle de forskelle.

De første seks måneder efter min dåb var virkelig svære. Det var lige før, jeg ikke klarede det. Alt var så anderledes, især fordi jeg kom i kirke uden min familie. Jeg kæmpede stadig med nogle læresætninger, og jeg følte mig fremmedgjort over for min egen fortid.

Heldigvis var mine venner i Kirken tålmodige, venlige og trofaste. De tog mig med til aktiviteter, de inviterede mig hjem til middag og familieaften, og de bad med mig. Det gjorde en kæmpe forskel. Ikke kun for, at jeg blev medlem af Kirken, men også for at jeg kan forblive aktiv og finde styrke, når mit vidnesbyrd vakler. Jeg skylder dem meget for at hjælpe mig med at få rede på tingene.

I de følgende beretninger fortæller to unge medlemmer om deres oplevelse i forbindelse med at tilslutte sig Kirken, og hvordan de fandt styrke til at gøre det. Når I læser deres beretning, så tænk over, hvad I kan gøre for at hjælpe et nyt medlem eller en, der vender tilbage til aktivitet, med at finde styrke til at tilpasse sig socialt og kulturelt og til at vokse åndeligt.

Ventede i årevis på at blive døbt

Da jeg gik i high school, besluttede jeg mig for at tilslutte mig Kirken, efter jeg havde mødt missionærerne i en engelsk-klasse og studeret med dem. Mine forældre reagerede ret negativt, da jeg fortalte dem, at jeg gerne ville døbes. De vidste ikke meget om Kirken på det tidspunkt, og de var bange for, at jeg var ved at rode mig ud i noget farligt. De tænkte, at Kirken ville komme i vejen for min uddannelse, og at jeg ikke

**JEG VAR NØDT TIL SELV AT
BYGGE MIN TRO OG
MIT VIDNESBYRD OP
GENNEM BØN,
SKRIFTSTUDIUM OG
NUTIDSPROFETERS ORD.**

HVAD MØDER DER NYE MEDLEMMER?

Her er nogle af de udfordringer, som nye medlemmer støder på. Hvordan kan jeres venskab hjælpe dem til at klare udfordringerne?

1. Kæmpe for at forstå nye læresætninger.
2. Vælge andre medier, musik, film og bøger.
3. Forstå sproget i skriften.
4. Håndtere manglende accept fra familie og venner, der ikke er medlemmer.
5. Gå i anderledes tøj.
6. Finde tid til at komme i kirke og deltage i seminar.
7. Lære nye fremgangsmåder og kutyme ved møderne.
8. Ændre vaner, sprog og måder at tænke på.
9. Tilpasse sig omgangsformen og tonen i Kirken.
10. Lære kirketermer som *evangelium*, *frafald* og *genoprettelse*.

ville være i stand til at nyde mit liv på grund af alle reglerne. De ville ikke lade mig blive døbt i to et halvt år.

Jeg blev prøvet lige fra begyndelsen. I årene, inden jeg blev døbt, bad jeg igen og igen om styrke og den nødvendige tro til at blive ved med at tro. Jeg måtte hverken komme i kirke eller omgås med medlemmer eller missionærer. Jeg var nødt til selv at bygge min tro og mit vidnesbyrd op gennem bøn, skriftstudium og nutidsprofeters ord. Jeg gik glip af en masse spændende programmer og sjove aktiviteter.

Da jeg flyttede til Rom for at gå på universitetet, blev min biskop en sand ven, der stod mig bi, da mine forældre var virkelig vrede. Han lærte mig, at det var vigtigt at elske mine forældre trods alt.

Da jeg endelig blev døbt, kom der mange medlemmer fra menigheden og støttede mig. Jeg deltog i koret og fik mange nye venner. Deres venskab og venlighed gjorde, at jeg følte mig hjemme.

Når vi er tro mod Jesu Kristi lære og følger hans eksempel på at elske og tage sig af andre, så vil undersøgere og nye medlemmer se, at det ikke bare er noget, vi siger, men noget vi gør.

Ottavio Caruso er fra Italien og tjener for tiden på en fuldtidsmission.

Passede ikke ind

Jeg blev medlem af Kirken, da jeg var 13 år gammel. Jeg havde et vidnesbyrd om evangeliet, og alligevel havde jeg en nagende følelse af, at jeg ikke passede ind i Kirken. Alle de andre kendte sangene og historierne fra skriften, det gjorde jeg ikke. Alle de andre kunne huske ting, de havde lavet i Primary eller hørt til familieaften, jeg havde ikke prøvet nogen af delene.

**I ER FLINKE MENNESKER,
OG JEG ER RET FLINK.
MEN VI ER BARE
FOR FORSKELLIGE.
JEG HØRER IKKE TIL HER.**

Men udover det, syntes alle at have de samme interesser og meninger – sommetider stærke meninger, der stred imod mine – om alt fra film og politik til fortolkningen af visse skriftsteder. Jeg kunne se rundt på alle de nikkende hoveder og tænke: »I er flinke mennesker, og jeg er også ret flink. Men vi er bare for forskellige. Jeg hører ikke til her.«

Jeg kæmpede med de følelser i adskillige år. Så kom jeg i tanke om en historie fra Lukas 19 om Zakæus, som jeg læste igen. Han var overtalder og derfor upopulær, og han blev betragtet som synder. Men da Jesus skulle igennem hans by, kravlede Zakæus op i et træ for at kunne se for folkeskaren. Han brød sig ikke om, hvad andre tænkte om ham. Det, at

han kravlede op i et træ – adskilte ham fra skaren – det gjorde ham i stand til at få en smuk og personlig oplevelse med Frelseren. Da jeg læste det, indså jeg, at følelsen af at føle mig udenfor ikke kom fra Kristus. Jesus var inkluderende og tilgivende. Han opsøgte aktivt de fordømte og udstødte – dem, som virkede anderledes.

Jeg kan ikke sige, at jeg ikke har følt mig udenfor siden. Det har jeg. Men jeg har lært, at det, der gør mig anderledes – mit udseende, måden andre ser mig på, de ting jeg virkelig går op i, mit verdenssyn – ikke er nogen grund til at falde fra. Fordi Kirken har brug for os alle sammen med vore forskellige talenter, styrker og synsvinkler. ■

Elaine Vickers bor i Utah i USA.

Zakæus kravlede op i et træ for at kunne se for folkeskaren, da Kristus rejste igennem hans by.

DELTAG I DEBATTEN

Ting at tænke over

- Hvilke ændringer kan være svære at foretage for mennesker, der tilslutter sig Kirken?
- Hvordan kan dit venskab hjælpe nogen til at komme tilbage eller forblive stærke i Kirken?

Ting, du kan gøre

- Lav en liste over udfordringer, som konvertitter tit møder, og sæt nogle mål for, hvordan du vil hjælpe dem.
- Bed en nydøbt eller mindre aktiv ven om at hjælpe dig med en aktivitet i klassen eller hvorummet.
- Fortæl om dine oplevelser i Kirken, derhjemme eller på nettet.

»Hvad bør jeg gøre, når jeg bliver drillet i skolen for at følge Kirkens standarder?«

Hvis I bliver drillet for at følge Kirkens standarder, kan I betragte det som en mulighed for at repræsentere Jesus Kristus. Vis respekt og venlighed. Hvis I føler jer tilskyndet til det, kan I forklare, hvorfor I lever, som I gør. Overvej at bruge *Til styrke for de unge* som hjælp til at drøfte jeres standarder. Byd Ånden ind i jeres liv, så han kan røre hjertet på jeres kammerater. Ånden kan hjælpe jer til at vide, hvad I skal sige.

I kan også søge råd hos jeres forældre, ledere i Kirken eller hos fuldtidsmissionærerne. Spørg dem, hvordan de har svaret i tilsvarende situationer.

Nogen gange kan man føle sig fristet til at begynde at diskutere med andre om sin tro. Men husk, at »den, der har stridens ånd, er ikke af« Kristus (3 Ne 11:29).

Andre gange kan man føle sig presset til at give efter og holde op med at følge Kirkens standarder. Vær stærk. At stå fast vil ikke alene velsigne jer med fred, men det vil også velsigne jeres kammerater. Jeres eksempel kan motivere dem til at træffe retfærdige valg.

Hent styrke i Frelserens eksempel. Frelseren blev latterliggjort for at øve ret (se Es 53). Han ved præcis, hvordan I har det. Han udvirkede forsoningen for *jer*, og han har oplevet den samme slags prøvelser. Han er med jer. Studér mere om hans liv, så I kan handle, som han gjorde i det slags situationer.

Hold fast ved jernstangen

Når folk gør nar af mig på min skole, tænker jeg på den drøm, Lehi

havde med den store og rummelige bygning. »Og den var fyldt med folk, både gamle og unge, både mænd og kvinder, og deres måde at klæde sig på var overordentlig fornem, og det så ud som om, de spottede og pegede fingre ad dem, der var nået frem til og spiste af frugten« (1 Ne 8:27). Jeg vil være som Lehi. Jeg vil aldrig slippe jernstangen, der fører til evigt liv.

Pierre S. er 18 år og fra Haiti

Fortæl andre om evangeliet

Da min ven og jeg skulle gøre vores værdinorm om dyd

færdig i »Personlig fremgang«, læste vi i Mormons Bog i frikvartererne henne på skolen. Vores lærer og vores klassekammerater begyndte at drille os. Nogle gange ønskede jeg at holde op med at læse, men jeg kunne bare ikke lade være med at tage mine skrifter med. Vi fortsatte med at læse i skolen, og med tiden blev vi ikke drillet mere. En af vore venner blev interesseret i evangeliet og »Personlig fremgang«. Vi gav hende bogen og en »tre-i-ener«, og vi har siden kunnet fortælle hende om evangeliet. Hendes bror blev også interesseret i evangeliet. Nu læser de begge i Mormons Bog.

Kimberly A. er 16 år og fra Brasilien

Vær et forbillede

På min skole er der ikke mange af eleverne, der kender noget til evangeliet.

Jeg tror, at det bedste, vi kan gøre, er at vise folk, hvordan evangeliet påvirker os positivt. Ved at vise venlighed og respekt uanset, hvad de siger til en, kan man være et vidunderligt godt eksempel, og så får andre større respekt for en og ens tro. Husk at være et godt eksempel, de samme mennesker ønsker måske at lære mere om evangeliet senere!

Kelsey P. er 14 år og fra Florida i USA

Bær dit vidnesbyrd

Når man en gang har fundet ud af, hvilke velsignelser der følger af at efterleve standarderne, behøver man ikke at føle sig flov, når man bliver drillet. Man kan lære andre om standarderne og bære sit vidnesbyrd om at efterleve dem. Dine venner lærer måske noget og kan blive fyldt med Ånden, når du bærer dit vidnesbyrd.

Emmanuel A. er 16 år og fra Ghana

Husk, hvem du er

Når der sker noget på skolen, siger mine klassekammerater og nogle gange mine venner, at jeg skal tage noget tøj på, som Gud ikke finder behag i. De siger: »Du skal se sød ud. Du er nødt til at se anderledes ud.« Sommetider siger de, at jeg er nødt til at glemme min tro for at passe

ind i denne verden. Men jeg siger altid nej. Jeg ved, at det er mig at være trofast og skille mig ud fra verden. Det er i orden, hvis de ikke kan lide mig for det. Det handler ikke om, hvad andre siger, men om at følge vor himmelske Faders anvisninger.

Jazzy C. er 19 år og fra Filippinerne

Vær missionær

Jeg har haft mange oplevelser på min skole, fordi jeg har efterlevet evangeliets

standarder. Jeg har lært, at det er en glimrende anledning til at styrke vores vidnesbyrd og missionere. Når jeg har befundet mig i sådanne situationer og holdt mine standarder i hævd, har jeg været tilfreds med mig selv for at opføre mig, som Gud ønsker. Så aldrig tvivl om, hvem I er, og hvad I tror på.

Hiram D. er 18 år og fra Brasilien

NÆR JERES VIDNESBYRD

»Hav mod til at stå fast ved sandhed og retfærdighed.

Fordi tendensen

i samfundet i dag fjerner sig fra de værdier og principper, som Herren har givet os, vil I næsten helt sikkert blive bedt om at forsvare det, I tror på. Medmindre vores vidnesbyrds rødder er solidt plantet, vil det blive vanskeligt for os at modstå hånen fra dem, der udfordrer vores tro ... Hvis det konstant næres, vil jeres vidnesbyrd give jer sikkerhed.«

Se Thomas S. Monson, »Må I have mod«, Liahona, maj 2009, s. 126.

NÆSTE SPØRGSMÅL

»Jeg føler mig utilstrækkelig som klassepræsident for rosenpigerne. Hvordan bliver jeg en bedre leder?«

Indsend jeres svar, og hvis I har lyst, et billede i høj opløsning inden den 15. januar 2015 på liahona.lds.org (klik på »Submit Your Work«) via e-mail til liahona@ldschurch.org, eller med post (se adressen på s. 3).

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) Dit fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) din skriftlige tilladelse, og dine forældres skriftlige tilladelse (e-mail kan bruges), hvis du er under 18 år, for at trykke dit svar og foto.

Svarene kan redigeres af hensyn til længde og tydelighed.

DER ER IKKE BRUG FOR ENGLE

Den julemorgen på hospitalet i Guatemala kunne vi ikke regne med syngende engle. Men vi kunne regne med os selv.

Jeniann Jensen Nielsen

Fyrværkeri, kanonslag, farvestrålende julespil og fester med fyldte tamales – det er jul i Guatemala. Som fuldtidsmissionær syntes jeg, at traditionerne var meget anderledes fra det, jeg var vant til fra USA. Jeg led af hjemve og regnede med, at jeg ville få en skrækkelig jul.

Min makker, søster Anaya, sagde, at vi ville finde juleglæde ved at tjene andre. Hun foreslog, at vi brugte morgenen på at synge på hospitalet, og at vi bad de andre missionærer om at være med.

Da vi nærmede os indgangen, så jeg, at folk stod i kø for at besøge deres kære. De så kede ud af det, og deres sandalklædte fødder var støvede, og deres tøj var falmet. Vi ventede sammen med dem. Da vi endelig fik lov til at komme ind i bygningen, gik vi ned ad nogle smalle gange med cementgulv og grøn, afskallende maling på væggen. Lugten af medicin og sygdom overvældede mig.

I det svage lys kunne jeg se syge patienter i sengene i et meget stort rum med dårlig ventilation og lidet plads til privatliv. Der lå de. Nogle med bandager, andre med drop og atter andre var koblet til maskiner, der hjalp dem med at trække vejret. Nogle ømmede sig stille. Andre sov. Jeg forstod ikke helt, hvorfor vi var kommet. De fleste i vores lille missionærgruppe stod i døråbningen og vidste ikke, hvad de skulle gøre.

Men ikke søster Anaya. Hun gik hen til hver eneste seng, hilste på de syge og spurgte, hvordan de havde det og ønskede dem god jul. Hendes frimodighed mindede resten af os om, hvorfor vi var der, og vi begyndte at synge julesange. Til at begynde med sang vi lidt forsigtigt, men med større mod i takt med, at vi fortsatte. Nogle af patienterne smilede, andre lå bare og lod ikke til at høre det, og nogle nynnede med.

Søster Anaya, der sang med en sangbog i hånden, nærmede sig en kvinde, der var viklet ind i bandager. Kvinden begyndte at græde lige så stille, og min makker strøg hende kærligt over håret. Tårekvalt sagde kvinden: »I er engle. I er engle.«

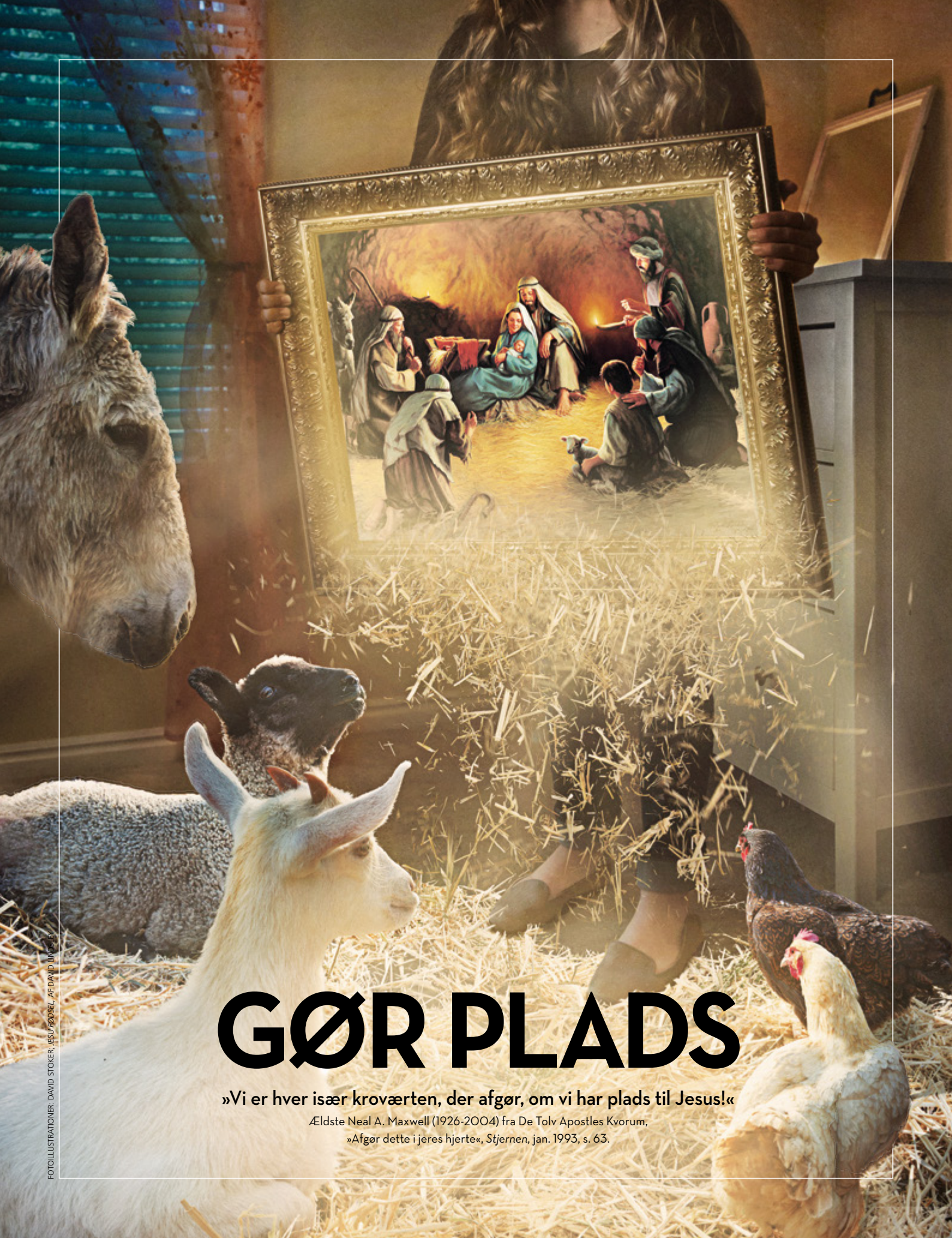
Jeg vil aldrig glemme søster Anayas svar. »Nej, det er ikke engle, du hører,« sagde hun. »Det er sidste dages hellige.«

Da Jesus blev født, var der med ét en engel og en himmelsk hærske, som lovpriste Gud (se Luk 2:8-14). Jeg tænker på de engle hver jul.

Men jeg tænker også på søster Anaya. Jeg husker, hvordan hun opmuntrede os til at synge på hospitalet, og hvordan vi fandt glæde ved at sprede glæde. Jeg husker, hvordan hun strøg den syge kvinde over håret. Og jeg husker, at jeg ikke behøver at være en engel for at tjene andre. Jeg kan tjene dem som sidste dages hellig. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

GØR PLADS

»Vi er hver især kroværtten, der afgør, om vi har plads til Jesus!«

Ældste Neal A. Maxwell (1926-2004) fra De Tolv Apostles Kvorum,

»Afgør dette i jeres hjerte«, Stjernen, jan. 1993, s. 63.

Ældste
Mervyn B. Arnold
De Halvfjerds

Hvor er jeg?

Sådan finder og udvikler du
dine åndelige gaver og talenter

Vor himmelske Fader har givet dig gaver og talenter og ved, hvem du er i stand til at blive.

I skrifterne finder vi mange spørgsmål, som får os til at reflektere over vores liv. Et af de første spørgsmål, der stilles i Bibelen, blev rettet til Adam, efter han havde spist af den forbudne frugt. Jeg beder jer tænke over, hvorvidt dette spørgsmål kan gælde jer:

»Da gemte Adam og hans kvinde sig for Gud Herren mellem havens træer.

Gud Herren kaldte på Adam: *»Hvor er du?»* (1 Mos 3: 8-9, fremhævelse tilføjet).

Herren er alvidende, så vi kan være helt sikre på, at han godt vidste, hvor Adam og Eva gemte sig. Men hvis han vidste, hvor de var, hvorfor spurgte han så?

Hensigten med det spørgsmål var mest sandsynligt at få Adam og Eva

til at tænke over, hvad der var ved at ske i deres liv. Vi kan stille os selv lignende spørgsmål. For eksempel: Hvor er vi på vores rejse langs den sti af pagter, der fører til evigt liv? Hvilke gaver og talenter har vor himmelske Fader givet os i forudtilværelsen, der skal hjælpe os ad den sti? Hvilke andre gaver og talenter skal vi søge at få i vores bestræbelse efter at blive det, Herren ønsker af os?

Præsident Joseph F. Smith sagde: »Som ånd blev mennesket avlet og født af himmelske forældre og opfostret til modenhed i Faderens evige boliger, før det kom til jorden i et jordisk legeme for at opnå erfaring på denne jord.«¹ I hæftet *Evangeliske principper* læser vi, »at vor himmelske Fader ved, hvem vi er, og hvad vi gjorde, før vi kom her. Han har valgt tidspunktet og stedet for hver af os til at blive født, så vi kan lære det, vi personligt har brug for og *bedst kan udnytte vore individuelle talenter og personligheder.*«²

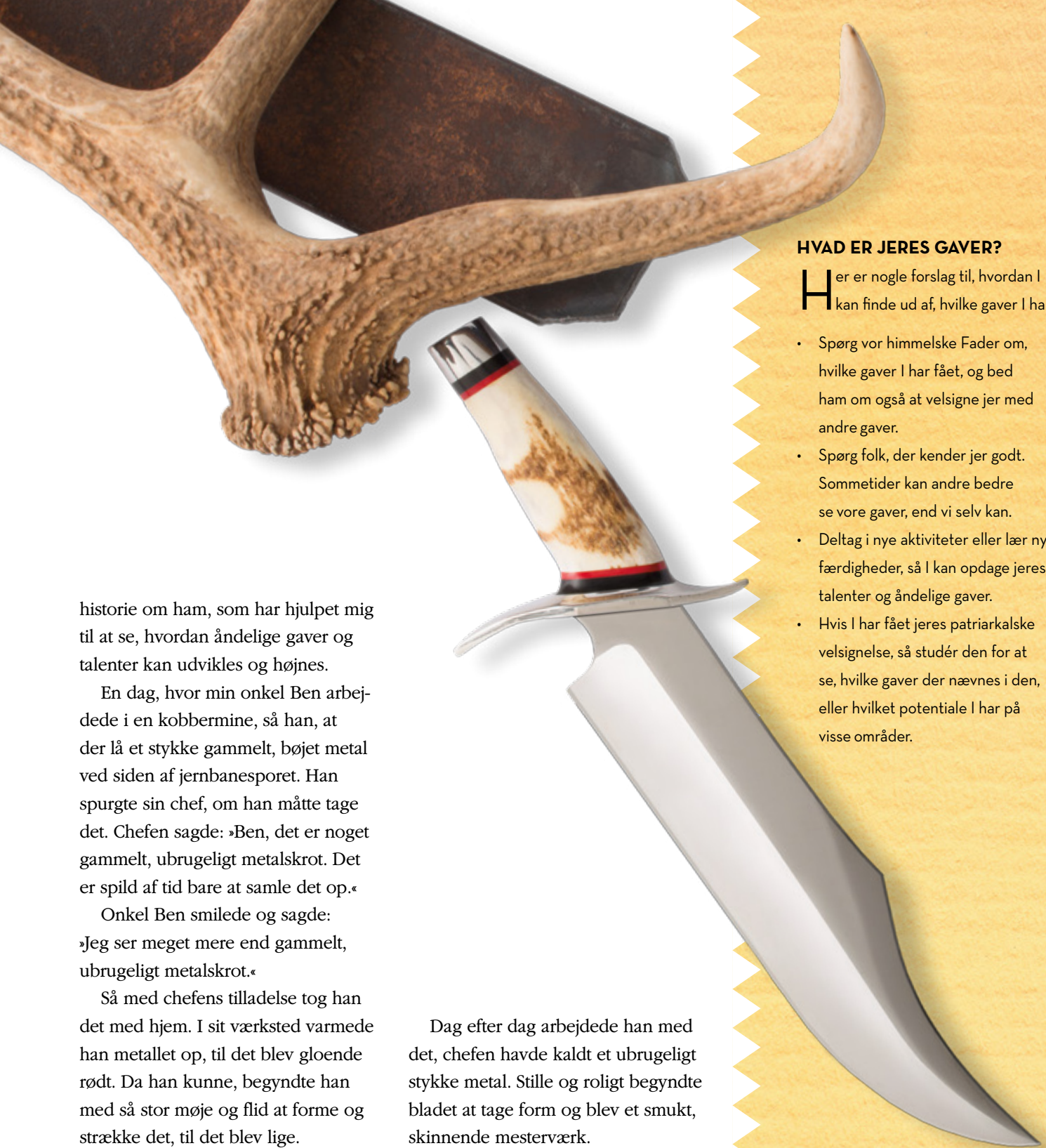
Vor himmelske Fader har sat jer på den plads, hvor I bedst kan bruge jeres

åndelige gaver og udvikle jeres talenter. Hvor I end bor, eller hvilke forhold livet har budt jer, kan I træffe et valg om at stå det igennem og udvikle jer, uanset hvilke udfordringer I møder. Giv aldrig op. Fortsæt fremad. Hop ikke fra. Husk, at det er det, man gør med det, man har, der gør en til den, man er.

Adam og Evas eksempel indgyder os håb. Da de havde forbrudt sig mod befalingen om ikke at spise af den forbudne frugt, blev de kastet ud af en smuk have. Jorden blev forbandet og fyldt med torne og tidsler, og de var nødt til at arbejde og opdyrke jorden for at kunne brødføde sig. Men de gav ikke op. De tog fat på det arbejde, som Herren havde befalet dem at gøre (se Moses 5:1). Deres søn, Kain, traf et dårligt valg, men de fortsatte med at leve retskaffent og undervise deres børn.

Onkel Bens opdagelse

Jeg havde en onkel, som blev ved med at prøve at forbedre og forøge de gaver og talenter, han havde fået af vor himmelske Fader. Lad mig berette en

historie om ham, som har hjulpet mig til at se, hvordan åndelige gaver og talenter kan udvikles og højnes.

En dag, hvor min onkel Ben arbejdede i en kobbermine, så han, at der lå et stykke gammelt, bøjet metal ved siden af jernbanespolet. Han spurgte sin chef, om han måtte tage det. Chefen sagde: »Ben, det er noget gammelt, ubrugeligt metalskrot. Det er spild af tid bare at samle det op.«

Onkel Ben smilede og sagde: »Jeg ser meget mere end gammelt, ubrugeligt metalskrot.«

Så med chefens tilladelse tog han det med hjem. I sit værksted varmede han metallet op, til det blev gloende rødt. Da han kunne, begyndte han med så stor møjje og flid at forme og strække det, til det blev lige.

Da det var kølet ned, tegnede han et stort mønster af en kniv på det. Og med en gasbrænder skar han metallet til en kniv. Så begyndte onkel Ben at slå de ru kanter af, og han arbejdede i timevis med at skære, slibe, polere og forfine det gamle metalstykke.

Dag efter dag arbejdede han med det, chefen havde kaldt et ubrugeligt stykke metal. Stille og roligt begyndte bladet at tage form og blev et smukt, skinnende mesterværk.

Nu manglede den bare et skæfte. Så onkel Ben tog i skoven og fandt et elggevir. Vel tilbage på sit værksted rensede, skar og polerede han geviret. Da han var færdig, var det glat og smukt. Så satte han forsigtigt skæftet fast på kniven. Det, der engang var et

HVAD ER JERES GAVER?

Her er nogle forslag til, hvordan I kan finde ud af, hvilke gaver I har:

- Spørg vor himmelske Fader om, hvilke gaver I har fået, og bed ham om også at velsigne jer med andre gaver.
- Spørg folk, der kender jer godt. Sommetider kan andre bedre se vore gaver, end vi selv kan.
- Deltag i nye aktiviteter eller lær nye færdigheder, så I kan opdage jeres talenter og åndelige gaver.
- Hvis I har fået jeres patriarkalske velsignelse, så studér den for at se, hvilke gaver der nævnes i den, eller hvilket potentiale I har på visse områder.

HAR I EN AF DISSE GAVER?

»Lad mig nævne nogle få gaver, som ikke altid er så tydelige eller bemærkelsesværdige, men som er meget vigtige. Blandt disse kan jeres gaver være – gaver, som ikke

er så tydelige, men ikke desto mindre virkelige og værdifulde.

Lad os se på nogle af disse ubevidste talenter – evnen til at stille spørgsmål, til at lytte, til at høre og anvende den stille, sagte stemme, evnen til at kunne græde, til at undgå stridigheder, til at blive enig, til at undgå tomme gentagelser, til at søge det retfærdige, til ikke at dømmе, til at søge vejledning hos Gud, til at være hans discipel, til at gøre noget for andre, til at overveje, til at bede, til at bære et kraftigt vidnesbyrd og til at modtage Helligånden.«

Ældste Marvin J. Ashton (1915-1994) fra De Tolv Apostles Kvorum, »Der er mange gaver«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 17.

gammelt, rustent, stykke metal, blev en smuk kniv, som vandt flere priser.

Vi er at sammenligne med det gamle metalstykke. Vi har også brug for at blive formet, forfinet og poleret for at nå vores fulde potentiale. En del af den proces består i at opdage, styrke og forøge vore talenter og gaver.

Onkel Ben forstod, at meget af vores potentiale ikke er synligt for det blotte øje, og at det må udforskes og udvikles. Herren har sagt: »Stræb da oprigtigt efter de bedste gaver« og »enhver kan forøge sine talenter, for at enhver kan tilegne sig andre talenter, ja, endog hundrede fold« (L&P 82:18). Og hvorfor må vi gøre det? Vi kan bruge vore talenter og gaver til at tjene andre,

som det forklares i det næste vers: »Idet enhver stræber efter at tilgode sine næste og gøre alt alene med Guds ære for øje« (L&P 82:19). Tjeneste former os og gør vores liv mere kristuslignende.

Udforskning af vore talenter

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt noget om, hvordan prøvelser kan forme os: »Bedst som alt synes at gå godt, bliver man til tider ramt af flere prøvelser på én gang. Når disse prøvelser ikke skyldes ulydighed, er det et tegn på, at Herren mener, at man er parat til at udvikle sig lidt mere (se Ordsp 3:11-12). Derfor giver han én oplevelser, som fremmer ens vækst, *forståelse og medfølelse* [to meget vigtige gaver], hvilket vil være os *til evig gavn*. At få flyttet sig derfra, hvor man er nu, og derhen, hvor Herren ønsker det, kræver en stor indsats, og det medfører ofte ubehag og smerte«³

Forædling af vore talenter

Det kræver arbejde at forøge sine talenter. Det er ikke så længe siden, at ældste Scott henvendte sig til min hustru og sagde: »Devonna, du burde male.«

Hun havde aldrig nogensinde prøvet at male. Så hun knoklede for det. Hun fik noget undervisning, og hun malede dag efter dag, og efter en del tid og en stor indsats har hun lært at male smukt. Jeg har et af hendes skønne skildrier af en flod hængende på mit kontor.

Ja, det kræver arbejde at få et talent, men hvor stor vil ikke vores glæde være, når Herren siger: »Godt gjort. Dine gaver og talenter skal blive mange på grund af din flid« (se Matt 25:14-30).

Jeres åndelige gaver

Min hustru opdagede et talent for at male. Hvad er jeres gaver og talenter? Jeg ved, at vor himmelske Fader har givet jer nogle. Hvordan ved jeg det? »For der er mange gaver, og til enhver er der blevet givet en gave ved Guds Ånd« (L&P 46:11). Guds gaver og kræfter er tilgængelige for os alle. Det er vores ret og ansvar at acceptere vore åndelige gaver, forøge vore talenter og dele dem med andre.

Skriften nævner nogle få gaver, vi kan søge (se fx L&P 46), men der er rent faktisk hundredvis af gaver og talenter. Gransk Mormons Bog og i særdeleshed 3 Nefi 11-26, så vil I opdage mange gaver og talenter, der er til rådighed for enhver af os. Vi læser fx i 3 Nefi 11 om et folk, som hørte vor himmelske Faders røst, men som til at begynde med ikke forstod den:

»Og igen for tredje gang hørte de røsten og åbnede deres ører for at høre den; og deres øjne var rettet mod lyden af den ...

Og det skete, at de, da de forstod, igen kastede blikket op mod himlen, og se, de så en mand [Jesus Kristus] stige ned fra himlen« (v. 5, 8).

At høre tydeligt og se klart er blot to eksempler på åndelige gaver og

talenter, man kan opnå, hvis man er villig til at *søge efter og arbejde for* dem.

Jeg opfordrer enhver af os til at gøre, som onkel Ben gjorde. Se det bedste i alt, når vi søger åndelige gaver og talenter og bruger dem til at tilgode dem omkring os. Jeg ved, at vor himmelske Fader har mange gaver og talenter, som han ønsker at skænke os, men »vi må bede om at få del i« dem. Velsignelser kræver en indsats fra vores side (se Guide til Skrifterne, »Bøn«). Må vi opdage, arbejde for og forøge de gaver og talenter, som Gud har givet os i dåbsgave, og må vi tilegne os andre gaver, det skal være min ydmyge bøn. ■

NOTER

1. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1999, s. 335-336.
2. Se *Evangeliske principper*, 2009, s. 9; fremhævelse tilføjet.
3. Se Richard G. Scott, »Træf de rigtige valg«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 16, fremhævelse tilføjet.

**Ældste
Dallin H. Oaks**
De Tolv Apostles
Kvorum

SÅDAN FORBEREDER VI OS TIL DET ANDET KOMME

» Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32).
Bereder vi os?

Hvad nu hvis dagen for hans komme er i morgen? Hvis vi vidste, at vi skulle møde Herren i morgen – fordi vi kunne se, at vi skulle lide en tidlig død, eller fordi han kom uventet – hvad ville vi da gøre i dag? Hvilke synder ville vi bekende? Hvilke vaner ville vi lægge fra os? Hvilke regnskaber ville vi gøre op? Hvilken tilgivelse ville vi vise? Hvilke vidnesbyrd ville vi aflægge?

Hvis vi ville gøre dette til den tid, hvorfor så ikke nu? Hvorfor ikke stræbe efter fred, mens der er fred at finde?

Den ondskab, som før i tiden blev indkredset og skjult som en byld, bliver nu lovliggjort og holdt frem som en

fane. Civilisationens mest grundlæggende rødder og bolværk bliver draget i tvivl eller angrebet. Hele folkeslag fornægter deres religiøse arv. Ægteskabelige og familiemæssige ansvar forkastes som hindringer for personlig nydelse. De film, blade og tv-programmer, som former vore holdninger, er fyldt med historier eller billeder, som skildrer Guds børn som griske dyr eller i bedste fald som laverestående skabninger, der stort set kun stræber efter personlig fornøjelse. Og alt for mange af os accepterer dette som underholdning.

Det gode, det sande og det smukke bliver erstattet af det intetsigende, det ligegyldige og det værdiløse. Det er ikke overraskende, at så mange af vore unge og voksne er opslugt af pornografi, den hedenske skik med at pierce sig, en selvvisk stræben efter fornøjelser, uærlig adfærd, afslørende påklædning, snavset sprog og nedværdigende seksuel udskejelse.

Alt dette er alvorligt i vor himmelske Faders øjne. Han elsker alle sine børn og forbyder enhver handling, som afholder os fra at vende tilbage til hans nærhed.

Hvordan står det til med vores personlige forberedelse til evigt liv? Guds folk har altid været et pagtsfolk. Det omfatter også de hellige løfter, vi afgav i dåbens vande, da vi modtog det hellige præstedømme, og i Guds templer. Afgiver vi løfter uden at holde dem, og tror vi uden at leve derefter?

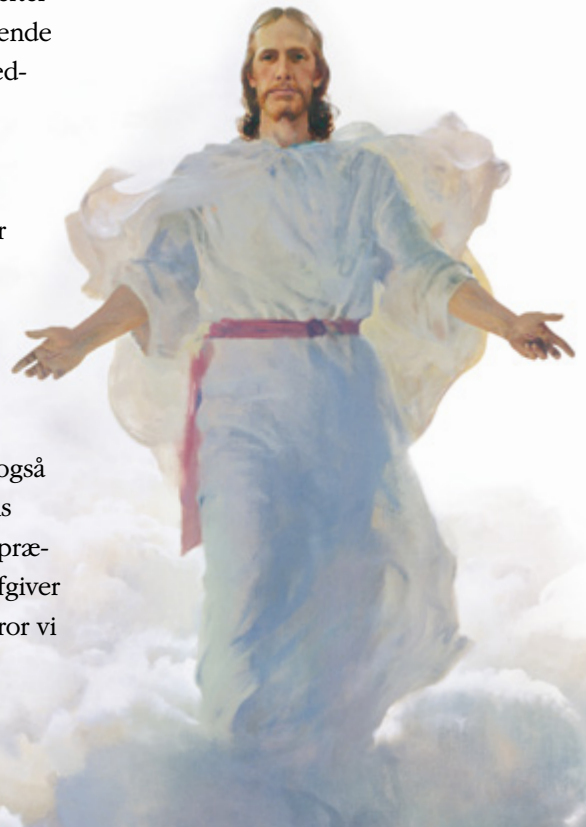
Følger vi Herrens befaling: »Stå I derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte, førend Herrens dag kommer; for se, den kommer hurtigt?« (L&P 87:8).

Vi er omgivet af udfordringer på alle sider (se 2 Kor 4:8-9). Men med tro på Gud sætter vi vores lid til de velsignelser, han har lovet dem, som holder hans bud. Vi tror på fremtiden, og vi bereder os på denne fremtid.

Frelseren siger: »Vær derfor trofaste, bed altid og hold jeres lamper i god stand og tændt, og hav olie med jer, så I kan være rede, når Brudgommen kommer –

for se, sandelig, sandelig siger jeg jer, at jeg kommer hastigt« (L&P 33:17-18). ■

Fra en tale ved aprilkonferencen 2004.

MIN JULEGAVE

Hvad skulle jeg give Frelseren i år?

Dustin Ward

Min sædvanlige plads i seminar var på bageste række, hvor jeg kunne snakke og lave sjov med min ven. Jeg havde kun meldt mig til seminar, fordi der var et hul i mit skema. Der blev udbudt seminar på skolen, og en studievejleder foreslog, at jeg fulgte det, eftersom jeg er sidste dages hellig. Jeg kendte lærerens navn, men det var vist også alt, jeg havde lært i klassen.

Så var min ven en dag væk, og jeg løb ind i et problem. Jeg havde ingen at lave sjov med. Hvordan skulle jeg fordrive tiden. I ren panik gik jeg efter den eneste anden mulighed, jeg lyttede efter. Det var første gang, jeg viste læreren nogen opmærksomhed.

Når jeg ser tilbage, kan jeg ikke huske et ord af det, han sagde den dag, men jeg kan huske, at jeg blev fanget. Min ven var tilbage dagen efter, men i stedet for at fjolle rundt lyttede jeg efter og blev igen fanget.

Med tiden rykkede jeg fra bageste række og satte mig på den forreste, hvor jeg bedre kunne følge med. Der var ikke en eneste gang i klassen siden, hvor jeg ikke følte en stor interesse for lektionen eller de elever, der bar deres vidnesbyrd.

Jeg nød seminar så meget, at jeg meldte mig til igen året efter. Jeg var blevet døbt som otteårig, men havde aldrig rigtig gået i kirke. Men noget ændrede sig en dag i december lige inden juleferien. Læreren bad os om at komme op foran i lokalet og fortælle, hvad vi ville give Kristus i julegave det år.

Jeg tænkte, at der ikke var nogen, der ville gå med til det. Men til min overraskelse gik eleverne op en for en. Nogle græd lidt, andre fortalte om de mål, de havde sat sig, og nogle

fortalte en historie. Jeg kunne ikke tro det!

Tiden nærmede sig. Jeg var den eneste, der ikke var gået op. Inden jeg vidste af det, havde jeg rejst mig. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle sige. Så sagde jeg med skælvende stemme: »I år skal min julegave til Kristus være, at jeg begynder at gå i kirke.«

Fra den dag af begyndte jeg at gå i kirke, det var min gave til Frelseren. Det ironiske ved det var jo, at det var mig, der fik gaven. Det har ændret mit liv at komme tilbage til Kirken, og det hele begyndte den dag, jeg lige fik lukket munden længe nok til at kunne lytte og lade Ånden røre mit hjerte.

Ånden taler stadig til mig. Jeg skal bare stoppe op, lytte efter og følge det. ■

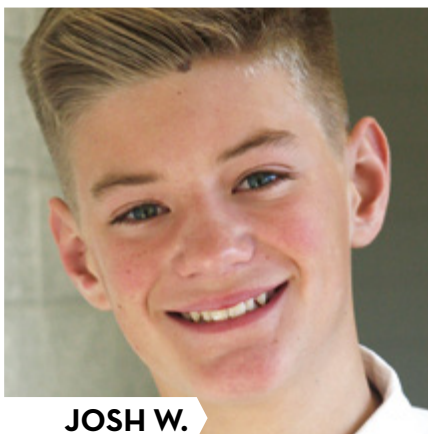
Forfatteren bor i Utah i USA.

KLAR TIL AT GÅ FREMAAD

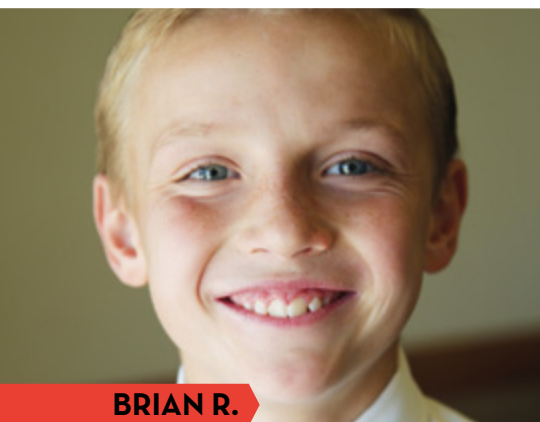
NODOKA T.

JOSH W.

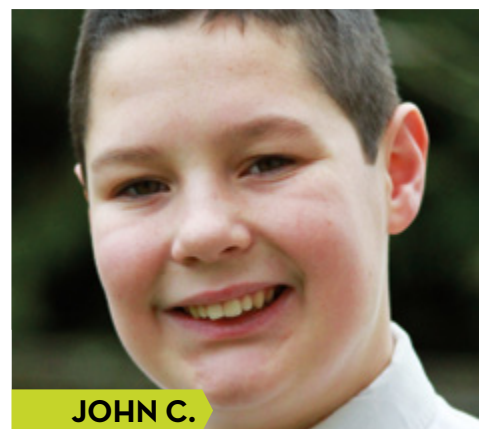
GRACE S.

BRIAN R.

AIOLAH OG EVALINE V.

JOHN C.

Oprykning fra Primary til Unge Mænd eller Unge Piger? Tjek disse tanker fra syv 12-årige, som er i gang med oprykningen.

Richard M. Romney, Kirkens Tidsskrifter og Mickey Shimomiya, Tokyo, Japan

Du er næsten 12 år. Livet er fuld af forandringer. I Kirken rykker du op fra Primary til Unge Mænd eller Unge Piger. Det betyder at sætte sig mål, tjene, forberede sig til at besøge templet, lære mere om evangeliet. Men vær ikke nervøs! Andre, der gennemgår det samme, siger, at det er fantastisk.

To sammen

Aiolah V. fra Frankrig er en 12-årig bikubepige. Det samme er hendes søster Evaline, der bliver 13 om en måned. »Jeg er glad for, at min søster er her til at hjælpe mig med at rykke op fra Primary til Unge Piger,« siger Aiolah.

En af deres yndlingsaktiviteter er Personlig fremgang, men da de læste om et mål, grinede de. »Lær at spille på et instrument« stod der.

»Vi har spillet i årevis,« fortæller Evaline. Men så talte de med deres mor. Hun hjalp dem til at se, at de kunne bruge musik til at opfylde et andet mål: Tjeneste.

Aiolah og Evaline forbereder sig nu på at optræde til nadvermøder og talentaftener, give koncerter for børn og ældre og akkompagnere missionærerne, når de synger.

»Personlig fremgang er dejligt,« siger Evaline. »Det lader dig gøre det, som du elsker, og også nye ting.«

Stil spørgsmål

12-årige Brian R. fra Arizona forberedte sig på at uddele nadveren for første gang. Han ønskede ikke at begå fejl, så han bad de andre bærere af Det Aronske Præstedømme i sin menighed om at forklare det for ham.

»De var fantastiske,« fortæller han. »De fortalte mig, hvor jeg skulle stå, hvor jeg skulle gå hen, og hvordan jeg skulle sende bakkene videre.«

Men endnu vigtigere mindede de ham om at være ærbødig. »Vi er nødt til at mindes Frelseren, når vi omdeler nadveren,« siger Brian. »Hvis vi er ærbødige, hjælper vi andre til også at mindes ham.«

Brian lærte, at andre gerne vil hjælpe ham til forstå hans ansvar og lære at udføre dem godt. »Bare spørg,« siger han. »At rykke op fra Primary til Unge Mænd er nemmere, end du tror.«

Få nye venner

»Jeg var nervøs, da rådgiveren spurgte mig, om jeg ville med på stavens pigelejr for første gang,« fortæller Nodoka T. fra Okinawa i Japan. »Jeg besluttede mig for at bede. Efter min bøn havde jeg en god følelse indeni, så jeg besluttede mig for at tage af sted.«

Lige fra den første dag fik jeg nye venner. De unge piger var så søde og venlige mod mig, at min frygt snart forsvandt. Og jeg lærte at rense vand, binde knuder, lave bandager, udføre førstehjælp og finde spiselige planter!«

Føl dig velkommen

»Min første dag i Unge Piger var min fødselsdag,« siger Grace S. fra Arizona. »De gjorde meget ud af det. Men efter det blev de ved med at være venlige. De fik mig til at føle mig velkommen.«

Hendes vejleder bød hende også velkommen. »Hun fortæller os om det, hun gjorde, da hun var i Unge Piger,« fortæller Grace. »Og hun gennemgår hæftet Personlig fremgang og standarderne i *Til styrke for de unge* med os alle for at sikre sig, at vi forstår dem.«

Lær, undervis og fortæl

Som en ny diakon blev Josh W. fra Utah bedt om at undervise i en lektion om at være Kristi discipel. »Jeg fandt skriftsteder om, dengang Peter og andre fiskede. De prøvede på den ene side af båden og fangede ingenting,« siger Josh. Så bad Frelseren dem om at fiske på den anden side, og de fangede masser af fisk (se Luk 5:5-11 og Joh 21:6-11). Så det læste vi i min lektion. Derefter talte vi om, hvordan det er for os. Når vi går vore egne veje, kan vi få problemer. Men når vi lytter til Herren, hjælper han os.«

Josh siger, at det at lære, undervise og fortælle er vigtigt i Unge Mænd. »I Primary lærte vi meget og havde mange aktiviteter,« siger han. »Nu lærer

vi meget og fortæller hinanden om det. Det betyder at gøre meget med det, vi lærer.« Josh besøgte fx efter en præstedømmelektion en ven, der ikke havde været i kirke i lang tid. »Hans forældre arbejder om søndagen, så de kommer ikke. Men jeg fortalte ham, at han kan komme med mig.«

Josh lærer om formålet med Unge Mænd og Unge Piger. »Det er at vise os, hvordan vi bliver mere som Frelseren,« fortæller han. Han ved, at kaldet om at »komme til Kristus« betyder at gå frem på stien, der begyndte med dåb og bekræftelse, fortsætter frem mod templet og fører til evigt liv.

»Jeg er klar til gå fremad,« siger han. ■

ARBEJD SAMMEN PÅ PLIGT MOD GUD

12-årige John C. og hans far arbejder ofte sammen på projekter. De syede fx mærker på nogle tæpper, de vil bruge, når de tager på camping. Mærkerne er fra forskellige lejre og aktiviteter, som de har deltaget i i British Columbia i Canada, hvor de bor.

»Far er en stor hjælp,« siger John. »Jeg kan ikke forestille mig at udføre kirkeprojekter uden ham.«

Da John blev 12 år, gennemgik de hæftet Pligt mod Gud sammen. Snart kom de til afsnittet »Forstå læresætningen« for diakoner. »Far forklarede mig om præstedømmenøgler og -myndighed,« fortæller John. Og det hjalp John med at udføre et af kravene.

»Når du arbejder på Pligt mod Gud,« siger John, »så få din far til at hjælpe dig. Min far har allerede hjulpet mig meget.«

Ældste D. Todd Christofferson

De Tolv Apostles Kvorum

Medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum er særlige vidner om Jesus Kristus.

Døde og opstod

Jesus virkelig?

Ja.

Jeg står som vidne om, at Jesus af Nazaret er den opstandne Forløser.

Han er Skaberen af denne jord.

Han udførte vitterligt mirakler.

Han vil vende tilbage.

Hans nåde er virkelig og gør, at alle mennesker kan omvende sig og blive rene.

Der er en opstandelse for alle.

Fra »Jesus Kristi opstandelse«, Liahona, maj 2014, s. 111-114.

Vi husker og tilbeder vor Frelser, Jesus Kristus

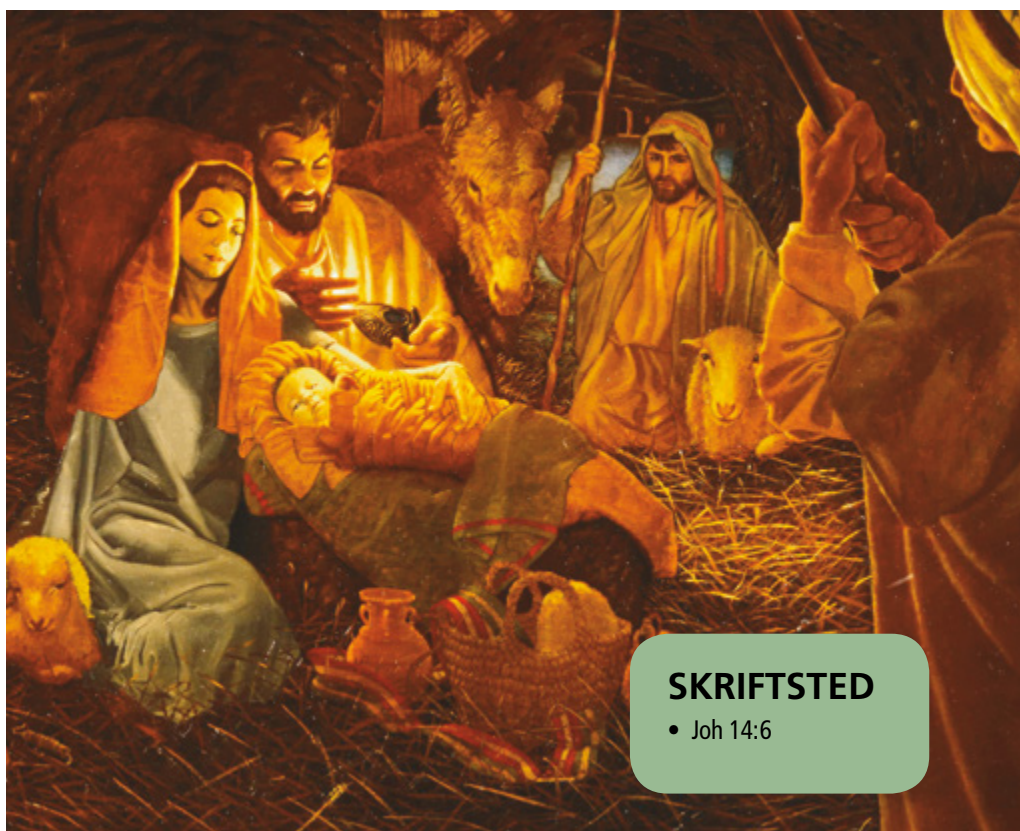
Erin Sanderson og Jean Bingham

For længe siden fortalte vor himmelske Fader sine profeter om en vidunderlig gave, han ville sende til hele verden. Den gave var hans egen Søn, Jesus Kristus, som ville komme til jorden for at blive vor Frelser. Jesus ville vise os, hvordan vi skal leve, så vi kan vende hjem til vor himmelske Fader. Profeterne glædede sig meget til, at Jesus skulle fødes.

Da englene fortalte hyrderne ved Betlehem, at den specielle baby, der var Guds Søn, var blevet født, blev de meget glade. De skyndte sig hen for at se og tilbede ham.

I Amerika vidste nefitterne, at han var blevet født, fordi himlen ikke blev mørk om natten, og solen gik ikke ned. De blev også meget glade og takkede vor himmelske Fader, fordi han skænkede os sin Søn.

I vor tid mindes og fejrer vi Jesu Kristi fødsel ved juletid. Vi viser vores glæde og taknemlighed for

SKRIFTSTED

• Joh 14:6

den gave, som vor Frelser er, når vi følger hans eksempel med at vise andre kærlighed, så godt vi kan. ■

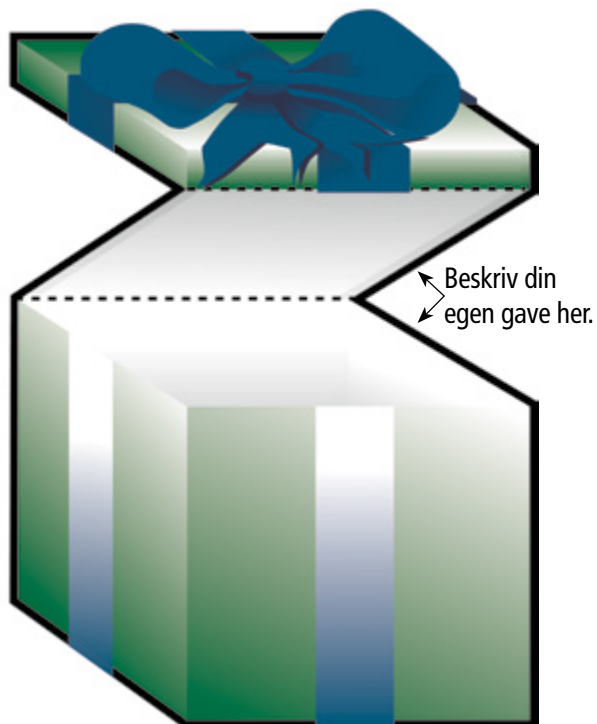
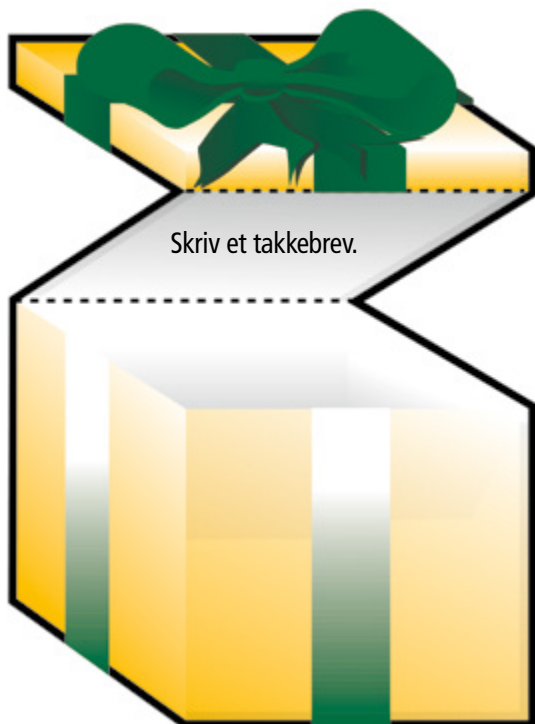
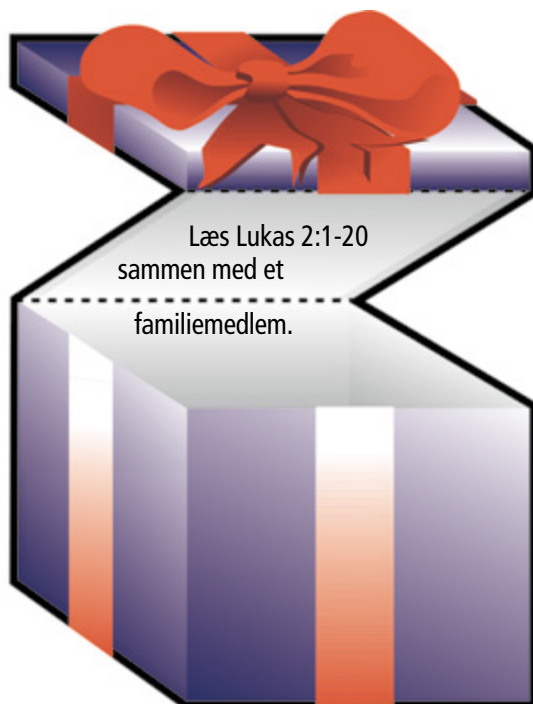
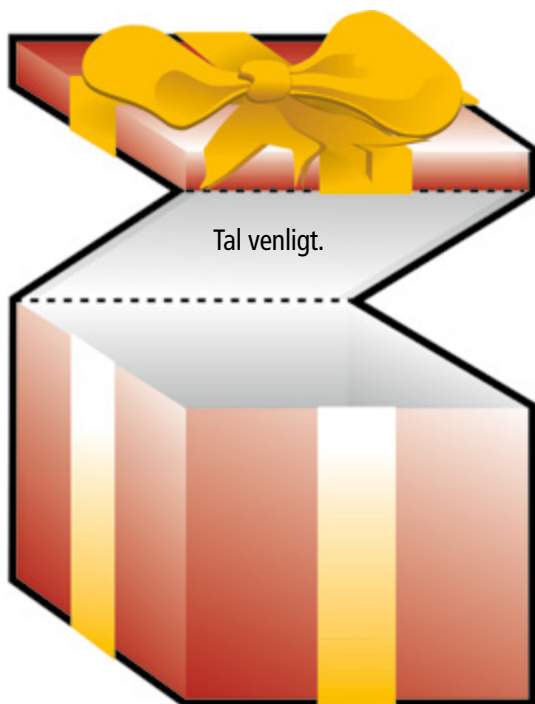
Forfatterne bor i Utah i USA.

FORSLAG TIL EN SNAK I FAMILIEN

Tal om, hvordan Jesus Kristus viste kærlighed på mange måder. Vælg, hvordan I som familie vil udvise kærlighed i december for at mindes og følge Jesu Kristi eksempel.

KÆRLIGHEDSGAVER

Klip gaveæskerne ud langs de fuldt optrukne linjer. Skriv din egen gaveaktivitet på den tomme linje. Fold langs de stiplede linjer, sæt så lågene fast med tape. Prik et hul i toppen af hver gave og sæt en snor i. Hæng gaverne, hvor man kan se dem. Med få dages mellemrum kan du åbne en »gave« og udføre den aktivitet, der er beskrevet indeni. Husk, at man kan give disse gaver hele året rundt!

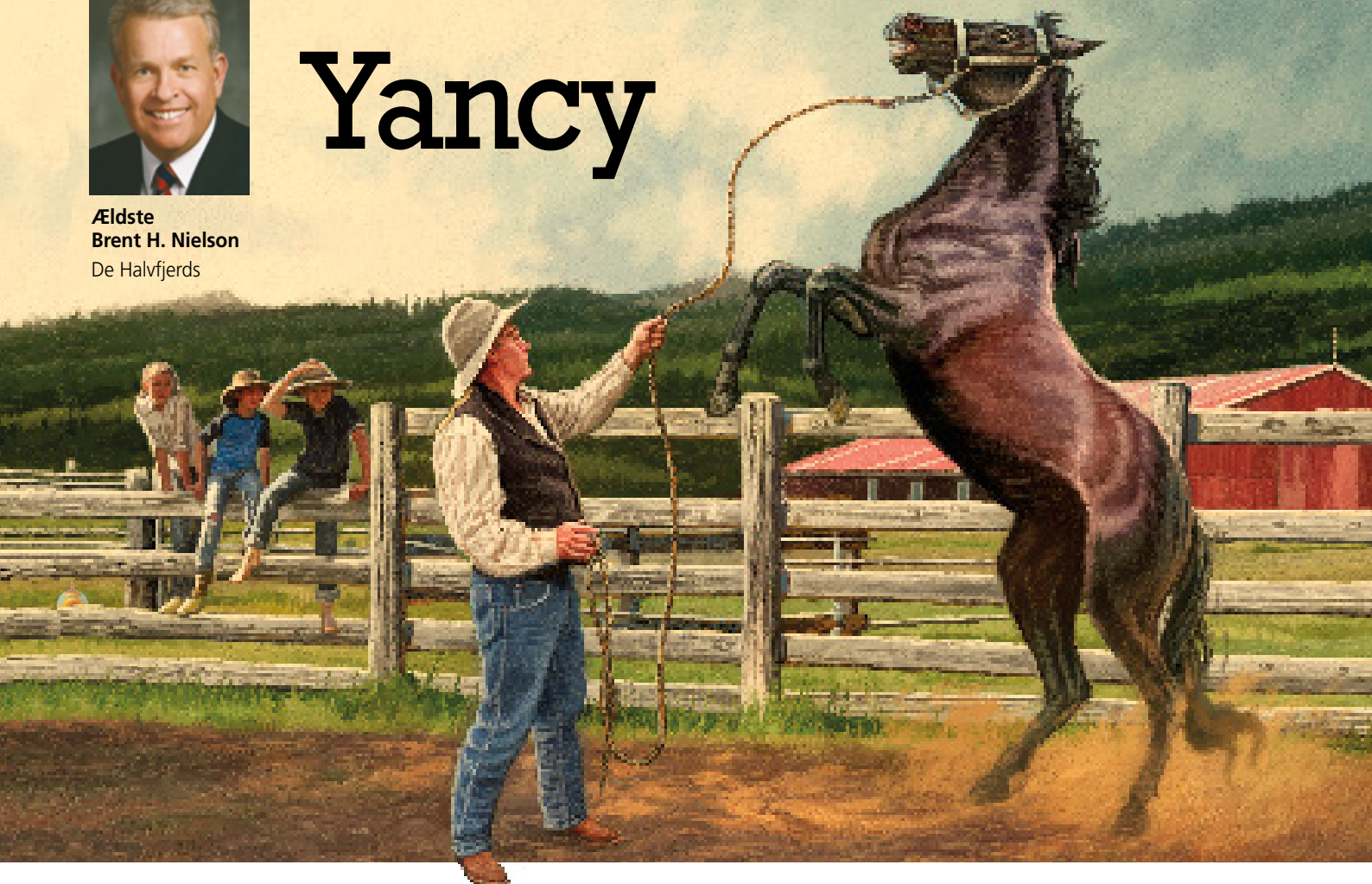

Du kan udskrive en kopi af denne aktivitet på liahona.lds.org.

Ældste
Brent H. Nielson
De Halvfjerds

Yancy

»Og se, jeg ønsker, at I skal være ydmyge og være underdanige og blide« (Alma 7:23).

Mine søskende og jeg havde altid ønsket os en hest. Da jeg var 9 eller 10 år gammel, købte min far en smuk, sort hoppe. Vi kaldte hende Yancy. Vi var så begejstrede for denne hest, men hun var hverken blevet trænet eller redet til. Vi var alt for unge til at udføre det hårde arbejde, det kræver at træne en hest, så min far bad en ven, der havde forstand på heste, om hjælp til at træne Yancy.

Vi gik ofte over i folden for at se Yancy. Vi glædede os sådan til, at vi kunne ride på hende. Men uanset hvor meget nogen prøvede, så kunne Yancy ikke trænes. Hun var for stædig. Vi kom aldrig til at ride på hende.

En dag ville min fars ven prøve at ride på hende til en parade. Da Yancy og hendes rytter kom gående ned af vejen, strittede Yancy rytteren af og satte i løb gennem byen. Yancy løb så vildt, at hun skar sit ben på en brandhane. Jeg løb efter Yancy og fandt

hende liggende på gaden i smerte.

Jeg blev ked af det. Vi elskede Yancy. Havde hun været lydige mod sin træner, var hun blevet en glad hest med et skønt liv. Men Yancy ville ikke lytte til og følge sin mester. I stedet for var hun nu kommet til skade og lå midt på gaden.

Historien om Yancy har lært mig noget om de velsignelser, vi får, når vi følger Mesteren, vor Frelser, Jesus Kristus. Når vi er venlige, blide og ydmyge, kan vi være lykkelige, når vi lader Frelseren lede os. ■

VORES SIDE

Sidste år tog min familie og jeg med vores menighed til templet i Schweiz i fire dage. Lørdag morgen, inden vi vendte tilbage til Italien, kom der en regnbue på himlen.

Saria C. er 10 år og fra Italien

Vi lavede familietræer i Primary.

Las Heras Menighed i Argentina

Dette er min første Mormons Bog. Nu, hvor jeg kan læse nogle ord, kan jeg læse i skrifterne.

Anna L. er 5 år og fra Brasilien

Sidste år afholdt vi for første gang nogensinde børnenes nadvermødeprogram. Der var ingen elektricitet ugen før, mens vi øvede os, men vi sang og talte alligevel, som vi skulle.

Vientiane Gren i Laos

Jeg hedder Minna og kommer fra Sverige

Hallå,
vänner!*

*»Hej venner!» på svensk.

Interview ved
Amie Jane Leavitt

Ville du kunne lide at bo i en gammel skolebygning? Minna bor sammen med sin familie ude på landet i det sydlige Sverige. Deres hus blev engang brugt som skole for mange år siden. Hun siger, at det bedste ved huset er, at der er et stort rum, hvor der kan være en masse mennesker. I december inviterede Minnas familie naboer, venner og familie over til en særlig sangaften. Der kom ca. 80 mennesker for at synge julesange sammen. Så fik de lidt godt til ganen, før alle traskede ud i den kolde, svenske vinternat. ■

Forfatteren bor i Utah i USA

Her er en stor squash, som jeg har plukket i vores have.

Jeg er det eneste medlem af Kirken på min skole, så jeg prøver at fortælle mine venner om evangeliet. Jeg inviterer mine venner fra skolen med til aktivitetsdage i Primary. Det betyder, at jeg er missionær lige nu, ligesom mine søstre.

Jeg elsker at hoppe på trampolin. Jeg kan også lide at spille klaver og fløjte.

Jeg er 10 år gammel og den yngste af 9 børn i min familie. To af mine søstre tjener på mission. Den ene i Frankrig og den anden på Tempelpladsen i Utah.

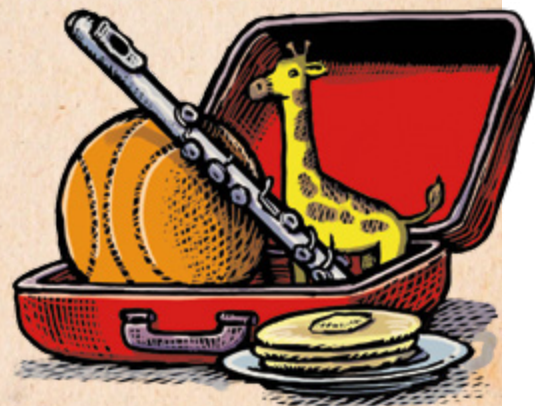
En af de ting, jeg bedst kan lide at gøre med min familie, er at køre nordpå til Sveriges hovedstad, Stockholm. Jeg elsker at besøge mine bedsteforældre og andre familiemedlemmer, som bor der.

Min familie elsker at tage ud og svømme sammen. Om sommeren tager vi hen til en sø, der ligger tæt på vores hus. Om vinteren tager vi hen et sted med mange svømmebassiner og vandrukschebaner.

JEG ELSKER AT SE TEMPLET

Mine bedsteforældre bor tæt på templet i Stockholm. Så det tempel har en særlig plads i mit hjerte. Engang gik min far og jeg rundt på grunden. Vi talte om templet, og hvordan jeg engang kan komme derind.

KLAR TIL AFGANG!

Minnas taske er pakket med nogle af hendes yndlingsting. Hvilke af disse ting ville du pakke i din taske?

Den første jul

Jenn Wilks

I kan opføre dette skuespil sammen med jeres familie, venner eller i Primary. Læs Lukas 2:1-16 for at forberede jer.

.....
ROLLELISTE:

Maria

Josef

Krovært

Hyrde 1

Hyrde 2

Engel

.....
KOSTUMER:

Lav enkle kostumer: Et slag til Josef, et tørklæde til Maria og stave til hyrderne.

.....
REKVISITTER:

Et lagen draperes over to stole som stald

Små puder som får

En dukke svøbt i et tæppe som Jesusbarnet

Sang: »Da Josef drog til Betlehem«, første vers (*Børnenes sangbog*, s. 22).

Maria: Jeg håber, vi snart finder et sted at overnatte. Nu har vi rejst længe nok.

Josef: Der ligger et herberg lidt længere fremme. Vent her og hvil dig lidt, mens jeg finder ud af, om der er plads til os.

[Josef hjælper Maria ned at sidde og banker så på »døren«. Kroværten svarer].

Krovært: Hvad vil du?

Josef: Jeg leder efter et sted at overnatte. Min hustru og jeg har rejst langt, og vi har brug for et sted at sove.

Krovært: Der er desværre fuldt optaget her på herberget.

Josef: Har du slet ikke noget sted, hvor vi kan sove? Min hustru skal snart føde.

Krovært: Så må I tage til takke med stalden. Det er det eneste sted, jeg har ledigt.

Josef: Tak. Det er venligt af dig.

[Josef går hen til Maria og hjælper hende op.]

Josef: Der er ikke plads på herberget, men kroværten siger, at vi må sove i stalden.

Maria: Åh, hvor er jeg glad for, at vi har fundet et sted at sove.

[De går hen til stalden. Maria og Josef sætter sig ned, og her slutter første akt].

Sang: »Da Josef drog til Betlehem«, andet vers (*Børnenes sangbog*, s. 22).

[Hyrderne våger over deres får. Englen kommer og hyrderne falder ned på knæ.]

Hyrde 1: Hvem er du?

Hyrde 2: Du må ikke slå os!

Engel: Vær ikke bange! Jeg kommer med godt nyt! Her til aften blev Guds Søn født i Betlehem. I finder barnet liggende i en krybbe.

Hyrde 1: Lad os tage hen og se barnet.

Engel: Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!

Sang: »Julenat« (*Børnenes sangbog*, s. 24).

[Hyrderne tager hen til herberget og banker på »døren«. Kroværten svarer].

Hyrde 2: Vi er kommet for at se Jesusbarnet.

Hyrde 1: En engel sagde, at han skulle ligge i en stald.

Hyrde 2: Ved du, hvor han er?

Krovært: Der er blevet født et barn i min stald her til aften. Lad mig vise jer derhen.

[Hyrderne følger kroværten hen til stalden, hvor Josef og Maria sidder ved en krybbe med Jesusbarnet i].

Hyrde 1: Det er sandt! Der ligger virkelig et barn i en krybbe, præcis som englens sagde.

Hyrde 2: Det er virkelig Frelseren, Kristus Herren.

[Hyrderne og kroværten knæler ned ved krybben.]

Sang: »Stille nat, hellige nat«, (*Salmer og sange*, nr. 127). ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

FORSLAG:
Lad publikum synge med på sangene.

FORSLAG:

Sæt en stor papirstjerne på et skaft og hold den over stalden.

Se indeni!

Sophia C. er 9 år og fra Brasilien

I den jul købte mine forældre en hel kasse med Mormons Bog, som de ville dele ud til folk. Det var der, jeg fik ideen til at tage nogle med i skole og give dem som gave til tre af mine lærere.

Da jeg kom hen i musiklokalet, så jeg min musiklærer og tænkte: »Kom nu, Sophia. Giv hende en.« Jeg gik langsomt hen til min lærer. Men jeg havde ikke modet til at give hende bogen.

Jeg gik hen i hjørnet og bad helt stille. »Kære himmelske Fader, jeg beder dig om at hjælpe mig til at give denne bog til min lærer.« Da jeg havde bedt, følte jeg, at jeg skulle give hende bogen. Pludselig havde jeg modet.

Jeg gik hen til hende. Hun så på mig, og jeg gav hende Mormons Bog og sagde: »Lærer, jeg elsker dig og vil give dig denne Mormons Bog!«

Hun tog den og kiggede på omslaget. »Se indeni,« sagde jeg. Hun så, at jeg havde skrevet nogle få ord.

Hun gav mig et knus og sagde: »Åh, Sophia! Tak, fordi du giver mig denne.«

Da jeg havde sat mig, sagde hun til hele klassen: »Se, hvad Sophia har givet mig. Den skal jeg læse i helligdagene!«

Da jeg kom hjem, løb jeg ind til min mor og sagde: »Gæt en gang. Jeg gav min lærer en Mormons Bog.«

Hun smilede og sagde: »Hvor dejligt! Du er et stort eksempel for mig, Sophia.«

Vi besluttede os for at bede for at takke vor himmelske Fader for, at han havde givet mig modet til at give min lærer Mormons Bog. ■

David og Goliat

1 Samuel 17

Lim denne side fast på et stykke tykt papir eller karton. Klip så figurerne ud og sæt dem på træpinde eller papirposer. Du kan bruge dem til at levendegøre dine yndlingshistorier fra Det Gamle Testamente. ■

Goliat

David

David

ILLUSTRATION: BETH M. WHITTAKER

Lidt jul hver dag

*Alle gaverne var pakket ind og lå under træet.
Eller var de nu det?*

Kate Strongin

Bygger på en virkelig begivenhed

»Hav nu en rigtig god jul! Spred glæde overalt!« (Children's Songbook, s. 51).

Julen stod lige for døren. Amalie var spændt. Alle gaverne var pakket ind og lå under træet.

Til familieaften var det mors tur til at undervise.

»Hvorfor giver vi gaver,

når det er jul?« spurgte mor.

»Fordi det er Jesu fødselsdag,« sagde Amalie.

»Burde vi så ikke give ham en gave?« spurgte mor.

Far hjalp Amalies bror, Noah, med at læse et skriftsted. Der stod, at når vi tjener andre, tjener vi Gud (se Mosi 2:17).

»Er det at tjene andre at give Jesus en gave?« spurgte mor.

Noah nikkede.

»Hvad ellers?«

»At holde befalingerne,« svarede Amalie.

»At være sød,« sagde Noah.

»Rigtig gode idéer,« sagde mor. »Lad os spille et spil. Jeg nævner en gave, som nogle har givet til Jesus. Så fortæller I, hvem det var, hvis I ved det. Så begynder vi. Denne person delte julekort ud på et omsorgscenter.«

Noah rakte hånden op.

»Det gjorde Amalie!«

»Denne person tog på hjemmelærerbesøg.«

»Det er far,« sagde Amalie.

Snart havde de sat navn på en masse af de gaver, de allerede havde givet Frelseren.

»Vi kan give gaver hver dag,« sagde mor.

Næste morgen skulle der gøres rent i huset. »Åh nej,« surmulede Amalie. Men så kom hun i tanke om det. At tjene andre er en gave. Hvis hun

hjalp mor, var det det samme som at hjælpe Jesus. Hun fandt en klud og tørrede køkkenbordene af til de skinnede.

Den næste dag tjente Amalie nogle penge.

»Din tiende er otte cents,« sagde mor.

Så huskede Amalie det igen. Tiende er en befaling, så det er en gave at betale den. Hun lagde otte cents i sin tiendekrukke.

Senere den uge hjalp Amalie med at samle puder op. Hendes lillebror havde smidt dem ned fra sofaen.

»Endnu en gave til Jesus,« sagde hun.

Da det blev juleaften, fortalte mor og far Amalie, at de var stolte af hende. »Du har givet Jesus gaver hele ugen,« sagde far. »Det er ligesom at have lidt jul hver dag.« ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Af ældste Melvin J. Ballard (1873-1939)

De Tolv Apostles Kvorum

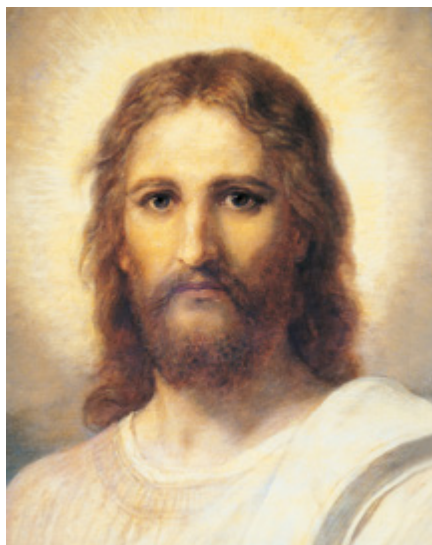
JEG VED, AT HAN LEVER.

Jeg ville give alt, jeg er, alt, jeg nogensinde håber at blive, for at føle, som jeg gjorde da!

Jeg elsker at tænke over, hvad det kostede vor himmelske Fader at give os sin elskede Søn. Vor Faders værdige Søn, som elskede verden så højt, at han nedlagde sit liv for at forløse den, frelse os, nære os åndeligt på rejsen gennem dette liv og forberede os til at komme og dvæle med ham i de evige verdener ...

Jeg mindes en oplevelse, jeg havde ... som vidnede for min sjæl om, at Frelseren vitterligt døde, at han blev korsfæstet og at han opstod, som jeg aldrig vil glemme ...

En nat drømte jeg, at jeg var i den hellige bygning, templet. Efter jeg havde bedt og frydet mig, blev jeg informeret om, at jeg havde fået det privilegium at komme ind i et af værelserne for at møde et herliggjort væsen. Da jeg trådte ind ad døren, så jeg det mest herlige væsen, som mit øje nogensinde har skuet eller

kan forestille sig findes i alle de evige verdener, sidde på en forhøjning.

Da jeg nærmede mig for at blive introduceret, rejste han sig og trådte hen mod mig med åbne arme. Han smilede, da han blødt nævnte mit navn. Skulle jeg leve og blive en million år gammel, vil jeg aldrig glemme det smil. Han tog mig i sine arme og kyssede mig, knugede mig ind til sig og velsignede mig, indtil det føltes som om marven i mine knogler begyndte at smelte. Da han var færdig, knælede jeg for hans fødder og da jeg badede dem med mine tårer og kys, så jeg mærkerne efter

naglerne i verdens Forløseres fødder. Den følelse, jeg havde i hans nærvær, han, som har alt i sine hænder, at have hans kærlighed, hans hengivenhed og hans velsignelse, var sådan, at kunne jeg få mere af det, jeg fik en forsmag på, ville jeg give alt, jeg er, alt, jeg håber på nogensinde at blive, for at føle, som jeg gjorde da

... Nu ser jeg ikke Jesus på korset. Jeg ser ikke hans bryn, som er gennemboret af torne, ej heller hans gennemnaglede hænder, nej, jeg ser ham smilende og med fremstrakte arme, idet han siger til os alle: »Kom til mig!« ■

Retskrivning er gjort tidssvarende.

Fra Bryant S. Hinckley, Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard, 1949, s. 147-157, genoptrykt i »Classic Discourses from the General Authorities: The Sacramental Covenant«, New Era, jan. 1976, s. 7-11.

INDBLIK

Hvordan er Jesus Kristus verdens Lys?

»[Jesus Kristus] er Lyset fra Betlehem, født af Maria, hans jordiske mor, og hans Fader, den almægtige Gud ... Han er lyset fra forsoningen, som blev fuldført i Getsemane have og på Golgata, som påtog sig verdens synder, så hele menneskeheden kan opnå evigt liv. Han er lyset fra den tomme grav, den opstandne Herre med et herliggjort legeme af kød og ben, som brød dødens lænker og vandt evig sejr over graven ... Han er *mit* lys, *min* Forløser, *min* Frelser – og jeres.«

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

Svaret PÅ ALLE DE SVÆRE SPØRGSMÅL

Præsident Uchtdorf rådede os til at betvivle vores tvivl, før vi betvivler vores tro. Så hvordan kan man betvivle sin tvivl og gå fremad i tro?

s.44

FOR DE UNGE

s.48

FRELSEREN OG NADVEREN

Hvad bør I virkelig tænke på, når I forbereder, velsigner, omdeler eller deltager i nadveren?

FOR BØRN

Den første jul

Gør denne julehistorie levende ved at opføre dette krybbe!!

s.74